

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 10/2014-64

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť B. A., zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, Floriánska 16, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 8 ods. 2, čl. 13, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 1 a čl. 40 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 T 31/2001 z 28. júna 2007, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 1/2008 z 11. novembra 2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 a jeho uznesením zo 14. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2011 doručená sťažnosť B. A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv čl. 17 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 2, čl. 13, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 1 a čl. 40 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 T 31/2001 z 28. júna 2007, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 To 1/2008 z 11. novembra 2008 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 a jeho uznesením zo 14. júla 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 T 31/2001 z 28. júna 2007 uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 ods. 2 písm. h) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo ho odsúdil podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona na výnimočný trest odňatia slobody v trvaní 24 rokov a podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona ho zaradil na jeho výkon do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 76 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „neskorší Trestný zákon“) bol krajským súdom sťažovateľovi uložený aj ochranný dohľad na dobu troch rokov s podmienkami uvedenými v ustanovení § 77 ods. 1 písm. a), b) a c) neskoršieho Trestného zákona.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie tak sťažovateľ, ako aj Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“). Najvyšší súd o riadnych opravných prostriedkoch rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 To 1/2008 z 11. novembra 2008, ktorým podľa

§ 258 ods. 1 písm. d) a ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a sám podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľa odsúdil podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov a podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona ho zaradil na výkon trestu do tretej nápravnovýchovnej skupiny.

Druhostupňové rozhodnutie sťažovateľ napadol mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. b), c), e), g) a h) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „neskorší Trestný poriadok“). O dovolaní sťažovateľa najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 zo 14. júna 2011 tak, že ho podľa § 382 písm. c) neskoršieho Trestného poriadku odmietol.

Sťažovateľ je presvedčený, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 T 31/2011 z 28. júna 2007, najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 To 1/2008 z 11. novembra 2008 a napokon najvyšší súd postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 a jeho uznesením zo 14. júna 2011 porušili ním označené články ústavy, základné práva zaručené ústavou a listinou a práva zaručené dohovorom. Svoj postoj sťažovateľ odôvodnil takto:

«... porušené právo na súdnu a inú právnu ochranu a princípu právnej istoty

Dovolím si tvrdiť, že napadnuté rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. 6. 2007 sp. zn. 2 T 31/01 a Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. 11. 2008 sp. zn. 2 To 1/2008 ako i uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. júna 2011 sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 nie sú dostatočne odôvodnené a navyše odôvodnenia sú arbitrárne...

Najvyšší súd ako súd dovolací uznesením sp. zn. 1 Tdo V 9/2010... odmietol mnou podané dovolanie.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku Najvyšší súd uviedol, že som ho namietal až v dovolaní, čím som nesplnil podmienku ust. § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ale navyše k tomu dovolací súd dodal, že v prejednávanej veci boli senáty oboch stupňov zložené v súlade s rozvrhom práce a teda postupovali podľa zákona.

... Nie je pravdou, že som zloženie senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici namietal až v dovolaní.

Na verejnom zasadnutí dňa 11. 11. 2008 na Najvyššom súde som namietal časté zmeny v zložení senátu KS BB a žiadal som NS SR, aby preskúmal, či boli tieto zmeny v súlade s Rozvrhom práce KS BB a zákonom. Ak to nie je takto poznačené v zápisnici, tak je to vinou predsedu senátu NS SR...

Zloženie senátu Krajského súdu BB sa zmenilo dovedna 7 krát, čo samo o sebe vyvoláva pochybnosti, či boli všetky zmeny naozaj vynútené, či boli noví členovia senátu ustanovení v súlade s Rozvrhom práce a zákonom, pretože z obsahu spisu to nie je zistiteľné.

Ďalším zásadným porušením práva na zákonného sudcu je dodatok č. 50 predsedu krajského súdu k rozvrhu práce na rok 2006 z 18. 7. 2006 sp. zn. Spr. 1149/06, ktorým predseda krajského súdu BB... pridelil veci vedené okrem iného aj 2 T 31/01 do senátu 5 T...

Poukazujem, že dodatok č. 50 bol vydaný na základe návrhu sudcu JUDr. Chovanka, ktorý doslova žiadal, aby mu boli pridelené aj veci, o. i. aj 2 T 31/01.

Bolo porušené ust. § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z., lebo veci sa pridelujú senátu a nie jeho jednotlivým členom.

Navyše prísediaci O., J. a T. neboli a nemohli byť členovia senátu 5 T na Krajskom súde BB.

... vo veci sp. zn. 2 T 31/01 došlo k sedemnásobnej zmene v zložení senátu Krajského súdu a päťnásobnej zmene v zložení senátu Najvyššieho súdu SR, a Krajský súd BB ignoroval – nevykonal – dôkazy prípravného konania, nezopakoval dokazovanie z predchádzajúcich hlavných pojednávaní a napriek tomu odvolací súd nezistil „reálnosť legálneho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.“...

Skutočnosť, že dovolací súd v uznesení sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 nedôvodil odlišnosť svojho právneho názoru od názoru dominujúceho v rozsudku sp. zn. 3 Tdo 52/2007, odôvodňuje záver, že napadnuté uznesenie NS SR spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, ktoré sa premieta do porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu a princípu právnej istoty.

Bolo úlohou Najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu preskúmať všetky dovolacie dôvody uvedené v dovolaní...

... celé trestné konanie vo veci 2 T 31/01 prebehlo podľa trestného poriadku účinného do 31. 12. 2005... tento Trestný poriadok nepoznal inštitút dovolania a samozrejme ani vylučovaciu podmienku ustanovenú v § 371 ods. 3 Trestného poriadku...

... poukazujem aj na tú skutočnosť, že dovolací súd sa vôbec nezaoberal mojím doplnením dovolania zo 6. mája 2011, v ktorom som poukazoval na nezákonnosť výsluchov svedkov M. a S. z 19. 3. 2007 na hlavnom pojednávaní na KS BB...

Najvyšší súd ako súd dovolací na jednej strane tvrdí, že Najvyšší súd ako súd odvolací uplatnil revízny princíp na verejnom zasadnutí dňa 11. 11. 2008 a „všestranne“ preskúmal napadnutý rozsudok, na druhej strane však ignoroval nové dovolacie dôvody týkajúce sa zákonnosti ťažiskových dôkazov. Avšak dovolací súd neskúmal iba tie nové dovolacie dôvody, ktoré som nevedel presvedčivo vyvrátiť, na rozdiel od nového dovolacieho dôvodu uplatneného obhajcom... v dovolaní z 1. 2. 2010 podľa ust. § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (ochranné opatrenie), ktorý dovolací súd vyvrátil presvedčivo.

Jedným z prípadov svojvôle resp. arbitrárnosti rozhodnutia je nevyhnutne aj rozpor právneho záveru súdu s princípom právnej logiky. Revízny princíp zaväzoval odvolací súd, aby preskúmal konanie od začiatku trestného konania až do vyhlásenia napadnutého rozsudku, o to viac bolo jeho úlohou preskúmať zákonnosť ťažiskových dôkazov, teda výpoveď svedka M. z 19. 3. 2007. Keďže tak odvolací súd nepostupoval a porušil revízny princíp, rozhodnutie dovolacieho súdu o aplikácii vylučujúcej možnosti podľa ust. § 371 ods. 3 Trestného poriadku je svojvoľné a arbitrárne.

Dovoláním... som namietal postup, akým bola aplikovaná zásada špeciality...

... odvolací senát Najvyššieho súdu rozhodol, že zásada špeciality sa neuplatní, ale bez predošlého vyžiadania stanoviska obhajoby alebo ministra spravodlivosti.

Dovolací súd sa s odôvodnením odvolacieho súdu v celom rozsahu stotožnil...

Keďže Krajský súd v BB terminálnym spôsobom rozhodol o aplikácii zásady špeciality, keď vydal EZR a maďarský súd udelil súhlas na moje trestné stíhanie, nebolo v kompetencii odvolacieho súdu duplexné rozhodovanie o zásade špeciality, čím bolo porušené moje právo na súdnu a inú právnu ochranu a princíp právnej istoty.

Najvyšší súd SR ako súd dovolací v napadnutom uznesení sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 nezistil porušenie práva na obhajobu, pretože neobstojí moje tvrdenie, že som nebol vypočutý ani poučený pred konfrontáciou s M. a nedoručovanie procesných vyjadrení prokurátora obhajobe, zatajovanie dôkazov zo strany obžaloby a zamietnutie navrhnutých dôkazov súd nepovažoval za porušenie práva na obhajobu.

... Najvyšší súd nepoukázal kedy a kým som mal byť poučený, kedy som bol vypočutý a zjavne si zamieňa právo na obhajobu s právom vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Ústavné konformný výklad právnej normy vôbec nemôže siahať tak ďaleko, aby sa dostal do rozporu s jeho znením, resp. so zmyslom vykladaného normatívneho textu...

... porušené právo na zákonného sudcu a zákonný súd

Ako už bolo... uvedené, zloženie senátu Krajského súdu Banská Bystrica bolo zmenené dovedna sedem krát. Zo súdneho spisu nie je zrejmé vo všetkých prípadoch zmien senátov rozpoznať, akým spôsobom bola založená príslušnosť senátov na prejednanie mojej veci, resp. príslušnosť jednotlivých sudcov, ktorí z rozhodovacieho prvostupňového senátu buď prichádzali alebo odchádzali.

Skutočnosť zmeny zloženia v senáte bola iba stručne konštatovaná, a to nie vo všetkých prípadoch.

Dovolací súd v uznesení sp. zn. 1 Tdo V 9/2010... uviedol, že „na súdoch oboch stupňov konali senáty zložené v súlade s príslušným rozvrhom práce súdu, resp. postupovali podľa zákona.“

Otázne je, ako to dovolací súd zistil, keď príslušné Rozvrhy práce Krajského súdu Banská Bystrica a Najvyššieho súdu SR vrátane všetkých Opatrení a Dodatkov od roku 2002 do roku 2008 nie sú súčasťou spisu.

Keďže Krajský súd Banská Bystrica vykonal dňa 1. 3. 2005 hlavné pojednávanie odznova po zmene v zložení senátu, z pohľadu obhajoby sú relevantné nasledujúce zmeny, teda od momentu, keď bol predseda senátu JUDr. Peter Chovanko (od 1. 7. 2005 do 30. 6. 2006) dočasne pridelený na výkon funkcie sudcu Špeciálneho súdu...

Keďže predseda senátu veci 2 T 31/01 JUDr. Chovanko od 1. 7. 2005 už nepôsobil na Krajskom súde Banská Bystrica, niekto predsa musel vyhotoviť rozsudok z 21. 6. 2005 – podľa môjho názoru to bol JUDr. Chovanko, aj keď už nepôsobil na Krajskom súde.

Berúc do úvahy, že aj členka senátu JUDr. Zdenka Cabanová prestala pôsobiť na Krajskom súde v Banskej Bystrici zároveň s JUDr. Chovankom od 1. 7., je zrejmé, že senát 2 T v pôvodnom zložení prestal existovať. Zodpovedá skutočnosti, že od 1. 7. 2005 som nemal žiadnych zákonných sudcov na Krajskom súde.

Na č. l. 1803 je poznámka, že JUDr. J. Mikluš – predseda senátu predkladá spis s odvolaním krajského prokurátora na Najvyšší súd ako zákonný sudca (zo dňa 16. 1. 2006).

Z uvedeného vyplýva, že po odchode JUDr. Chovanka a JUDr. Cabanovej na Špeciálny súd, sa stal mojim zákonným sudcom predseda senátu JUDr. Mikluš.

Z obsahu spisu nie je transparentne zistiteľné, akým spôsobom sa stal JUDr. Mikluš mojim zákonným sudcom...

Z dodatku č. 50 predsedu Krajského súdu k Rozvrhu práce na rok 2006 zo dňa 18. 7. 2006 sp. zn. Spr. 1114/06 vyplýva, že JUDr. Chovanko navrhuje, aby mu boli opätovne pridelené veci – medzi inými aj 2 T 31/01 – ktoré mu boli odňaté dodatkami č. 9 a 11 k Rozvrhu práce na rok 2005.

Predseda Krajského súdu JUDr. Bradáč prideliť veci JUDr. Chovankovi, resp. prideliť ich senátu 5 T, kde riadiacu funkciu predsedu senátu vykonáva JUDr. Chovanko.

Niet pochýb o tom, že vec 2 T 31/01 bola pridelená JUDr. Chovankovi preto, lebo o to žiadal, a to dňa 18. 7. 2006, teda ešte predtým, ako došla vec z Najvyššieho súdu SR na Krajský súd Banská Bystrica dňa 13. 9. 2006.

Ostalo bez vysvetlenia, prečo bola vec 2 T 31/01 pridelená do senátu 5 T na žiadosť JUDr. Chovanka keď mojim zákonným sudcom bol v tom čase JUDr. Mikluš, ktorému vec nebola odňatá. Na margo Rozvrhu práce Krajského súdu Banská Bystrica na rok 2006 bod 2 písm. a) – chcem uviesť, že senát, ktorému bola vec pôvodne pridelená, sa rozpadol.

Za žiadnych okolností to nemohol byť senát 5 T, lebo:

- ... – mojim zákonným sudcom bol JUDr. Mikluš...

- ... – pod pojmom „vec pôvodne pridelená“ sa môže rozumieť aj pridelenie veci po podaní obžaloby, ktorá napadla do senátu predsedu senátu JUDr. J. a Ryanta, v roku 2006 člen senátu 3 T na Krajskom súde Banská Bystrica

- ... – senát, ktorému bola vec pôvodne pridelená sa rozpadol, sudcovia JUDr. Samuel a JUDr. Cabanová prestali pôsobiť na Krajskom súde Banská Bystrica

a prísediaci pôvodného senátu (naposledy 21. 6. 2005) O., J. a T. neboli a ani nemohli byť členmi senátu 5 T Krajského súdu v roku 2006

- ... – sudca JUDr. Chovanko nemá právo vyberať si veci, ktoré bude rozhodovať, zároveň to je porušenie § 51 ods. 1 Zákon č. 757/2004 Z. z. lebo veci sa pridelujú senátu, nie jeho jednotlivým členom...

Berúc do úvahy, že senát v pôvodnom zložení sa rozpadol, bolo úlohou Krajského súdu vykonať hlavné pojednávanie odznova. Súd by tak možno nemusel postupovať, ak by sa predseda senátu na hlavnom pojednávaní dňa 2. 11. 2006 mňa, obhajcov a prokurátora výslovne dotazoval, či so zmenou v zložení senátu a s pokračovaním hlavného pojednávania vyslovujeme súhlas. Keďže sa predseda senátu Krajského súdu neopýtal strán v konaní, či súhlasia so zmenou senátu, nemožno zloženie senátu označiť za zákonné a pokračovanie v hlavnom pojednávaní za zákonný postup.

Práve zmena v zložení senátu Krajského súdu Banská Bystrica bola nosným dôvodom, pre ktorý Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 1 To 4/2004 zo dňa 14. 9. 2004 zrušil rozsudok Krajského súdu.

Na základe vyššie uvedeného je možné konštatovať, že o veci vedenej na Krajskom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2 T 31/01 nerozhodol zákonný sudca resp. súd zriadený zákonom, čím došlo k porušeniu práva na zákonný súd a zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 38 ods. 1 Listiny.

... – porušené právo na obhajcu...

... výsluch obvineného

Za jedno z najzásadnejších porušení môjho práva na obhajobu možno považovať tú skutočnosť, že v prejednávanej veci neexistuje jediná moja procesne spôsobilá – bezchybná – výpoveď obvineného pred súdom, napriek tomu, že ani raz som neodmietol vypovedať.

... moje výpovede z prípravného konania neboli čítané na žiadnom hlavnom pojednávaní, neboli teda vykonané zákonným spôsobom.

Riadne vypočutý a poučený som bol iba jediný krát, na hlavnom pojednávaní dňa 21. 1. 2003. Po zmene v zložení senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici na hlavnom pojednávaní dňa 28. 4. 2003 súd opätovne pristúpil k môjmu výsluchu, vypovedať som neodmietol, odvolal som sa na predošlú výpoveď z 21. 1. 2003, ktorú súd prečítal. Po ďalšej

zmene senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici na hlavnom pojednávaní dňa 11. 11. 2003 sa situácia opakovala, opäť som neodmietol vypovedať, ale súd iba prečítal moju výpoveď.

Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 1 To 4/2004 zo 14. 9. 2004 zrušil rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo 14. 11. 2003 a prikázal v zmysle § 219 ods. 2 Tr. por. vykonať hlavné pojednávanie odznovu...

... s výnimkou JUDr. Chovanka došlo na Krajskom súde k zmene v zložení celého senátu, keď namiesto JUDr. Samuela a prísediacich L., Z. a Ď. sa stali členmi senátu JUDr. Cabanová a prísediaci O., J., T. a že dňa 1. 3. 2005 vykonal Krajský súd hlavné pojednávanie odznova, súd pristúpil k môjmu výsluchu. Podotýkam, že som neodmietol vypovedať, no súd iba prečítal moju predošlú (procesne nepoužiteľnú) výpoveď... Viackrát som nebol vypočúvaný ani poučený!

Bolo pochybením Krajského súdu, že iba čítal moju predošlú výpoveď, teda postupoval v rozpore s príkazom Najvyššieho súdu SR v uznesení sp. zn. 1 To 4/2004, ktorý kázal „znovu vykonať“ všetky relevantné dôkazy, teda aj môj výsluch...

... tvrdím, že v predmetnom konaní neexistuje jediná moja procesne spôsobilá výpoveď, lebo tým, že som sa na hlavnom pojednávaní 1. 3. 2005 odvolal na predošlú výpoveď, ktorá je... procesne chybná, sa táto nemohla stať legálnou...

Po vrátení veci Najvyšším súdom SR uznesením sp. zn. 2 To 5/2006 z 11. 7. 2006 došlo k ďalšej zmene v zložení senátu Krajského súdu na hlavnom pojednávaní 2. 11. 2006 (JUDr. Deák namiesto JUDr. Cabanovej), čiže pribudol ďalší dôvod na môj výsluch s poukazaním na zásadu ústnosti a bezprostrednosti, a zásadu nezmeniteľnosti zloženia senátu.

... ani po udelení súhlasu na moje trestné stíhanie maďarským súdom som nebol vypočutý, ani potom, ako ma Krajský súd v Banskej Bystrici na hlavnom pojednávaní dňa 25. 4. 2007 upozornil na možnosť prísnejšej kvalifikácie skutku.

Po výsluchu svedka M. dňa 19. 3. 2007 Krajský súd v Banskej Bystrici pristúpil ku konfrontácii medzi mnou a M., a to bez predošlého zákonného poučenia mňa ako obvineného!...

V zápisnici zo dňa 19. 3. 2007 nie je zaznačený obsah môjho poučenia, lebo krajský súd si nesplnil poučovaciu povinnosť...

Keďže som po vrátení veci Najvyšším súdom na hlavnom pojednávaní nebol poučený, táto nezákonnosť sa tiahla počas celého dokazovania...

... názor... súdu odvolacieho i dovolacieho, že som bol vypočutý jednak na predošlých hlavných pojednávaniach a že i konfrontácie a vyjadrenia k jednotlivým úkonom je môj výsluch, teda že som bol vypočutý, neobstojať pretože sa natoľko odchýlil od znenia a zmyslu príslušných ustanovení Trestného poriadku o výsluchu a poučenia obvineného, že tým zásadne poprel jeho účel a význam...

Krajský súd zamietol návrh prokurátora na môj výsluch, pričom neodôvodnil nepotrebnosť môjho výsluchu, odvolací súd na verejnom zasadnutí dňa 11. 1. 2008 tiež zamietol môj návrh, aby som bol vypočutý, avšak jeho odôvodnenie je arbitrárne.

... tvrdím, že v predmetnom konaní neexistuje jediná moja procesne bezchybná výpoveď, pred hlavným pojednávaním či v jeho priebehu dňa 19. 3. 2007 som nebol poučený a preto bolo porušené moje právo na obhajobu.

... návrhy na doplnenie dokazovania

Prokurátor... 20. 3. 2007 na hlavnom pojednávaní navrhol vypočuť mňa ako obžalovaného a vyšetrovateľa A...

Obhajca... navrhol vypočuť svedkov... a pribrať znalca... na zistenie vierohodnosti svedka.. Ďalším návrhom zo dňa 18. 4. 2007 rozšíril svoj návrh o pribratie znalcov... na vyšetrovanie svedkov...

Krajský súd v Banskej Bystrici všetky návrhy zamietol bez vysvetlenia. Nik nespochybňuje právo súdu zamietnuť návrhy, ale úlohou súdu je vysvetliť, prečo ten-ktorý návrh nepovažuje za relevantný.

V odvolacom konaní pred Najvyšším súdom jednak v písomnom odvolaní z 31. 12. 2007 ako aj ústne na verejnom zasadnutí konanom 11. 11. 2008 som navrhol vykonať... dôkazy...

Najvyšší súd SR ako súd odvolací v rozsudku 2 To 1/2008 ani okrajovo nespomenul, že som navrhol vykonať ďalšie dôkazy...

Najvyšší súd SR ako súd dovolací procesne podložené odmietnutie dôkazných návrhov obvineného nepovažuje za porušenie práva na obhajobu...

Niet sporu o tom, že môj výsluch bol nevyhnutný z viacerých dôvodov, a ani súd, prokurátor a obhajca nemali príležitosť klásť mi otázky...

Prípadné odmietnutie vykonať navrhované dôkazy musí byť odôvodnené vyčerpávajúcim a presvedčivým spôsobom preukazujúcim nepotrebnosť či nadbytočnosť takéhoto dokazovania, obzvlášť za situácie kedy existuje rada ďalších skutočností vedúcich k odôvodnenému záveru, že celé trestné konanie nebolo vedené objektívne a zjavne nerešpektovalo základné zásady spravodlivého procesu...

Keďže neobstojí zamietnutie dôkazných návrhov na môj výsluch a svedka K. D. a zamietnutie ďalších návrhov súdy nijako neodôvodnili, bolo porušené moje právo na spravodlivý súd a právo na obhajobu podľa čl. 6 ods. 1 ods. 3 písm. d) Dohovoru, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1, čl. 40 ods. 3 Listiny.

... úmyselné zatajovanie dôkazov...

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici... sa... zúčastnil výsluchu svedka K. D., ktorý na otázky prokurátora odpovedal, že R. P. sa mu pochválil, že on zastrelil K...

Napriek týmto zisteniam, nepredložil zápisnice o výsluchu svedka D. ani Krajskému súdu ani obhajobe na hlavnom pojednávaní 28. 6. 2007, pred vyhlásením rozsudku, navyše tieto nové zistenia neuviedol ani v písomne vyhotovenom odvolaní sp. zn. Kv 8/05 zo dňa 7. 12. 2007...

Najvyšší súd ako súd odvolací v rozsudku 2 To 1/2008... uviedol, že dôkazy v spise nenaznačujú spojenie R. P. s prejednávanou vecou, a že tvrdenia D. sú v rozpore s vykonanými dôkazmi a výpoveďou M...

... tvrdenia D. sú v rozpore iba s výpoveďou M. a S. Navyše D. označil P. za strelca, a ja som bol obvinený až do roku 2007 z toho, že som šoféroval vozidlo..., je preto logické, že označenie P. za strelca nemôže byť v rozpore s vykonanými dôkazmi, ak som ma byť ja šofér.

Taktiež neobstojí tvrdenie, že P. nespájajú dôkazy v spise s prejednávanou vecou...

Najvyšší súd teda buď rozhodol bez toho, aby poznal situáciu, alebo zavádza účelovo. Každopádne, zamietnutie tohto návrhu je nepresvedčivé, nelogické a chybné...

Na základe vyššie uvedeného tvrdím, že došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) Dohovoru, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 40 ods. 3, čl. 36 ods. 1 Listiny, lebo obžaloba zatajila relevantné dôkazy pred obhajobou a pred Krajským súdom a odvolacie konanie pred Najvyšším súdom SR nebolo adekvátnym opravným prostriedkom na nápravu tohto pochybenia.

... výsluch svedka JUDr. J. S...

Po vznesení obvinenia dňa 1. 3. 2001 som si za obhajcu zvolil JUDr. J. S.

Vyšetrovateľ vypočul JUDr. S. ako svedka dňa 15. 3. 2001 a 26. 6. 2001... chcem uviesť, že JUDr. S. bol mojím riadne zvoleným obhajcom a nikdy ma vyšetrovateľ nepožiadaval o zbavenie jeho mlčanlivosti.

Keďže sa v danom prípade jednalo o nutnú obhajobu... bolo úlohou vyšetrovateľa prv ma vyzvať, aby som si zvolil v určenej lehote obhajcu, a ak by som si ho nezvolil, až potom mohol požiadať súd o ustanovenie obhajcu. Vyšetrovateľ pred výsluchom dňa 15. 3. 2001 nerešpektoval podmienky o nutnej obhajobe, obhajcu JUDr. S. jednoducho vypočul...

Postupom vyšetrovateľa, keď vypočúval obhajcu JUDr. S. ako svedka, bolo porušené moje právo na obhajobu...

... porušenie zásady zákonnosti trestného stíhania...

Rozsudok Krajského súdu BB sp. zn. 2 T 31/01 z 28. 6. 2007 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 To 1/2008 z 11. 11. 2008 sú založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, preto bola porušená zásada zákonnosti trestného stíhania.

Právne závery Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho v uznesení sp. zn. 1 Tdo V 9/2010... sú arbitrárne. Súd neodpovedal na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a preto je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné.

... zásada špeciality

O uplatnení zásady špeciality terminálnym spôsobom rozhodol Krajský súd BB na hlavnom pojednávaní konanom dňa 2. 11. 2006 tak, že dňa 7. 11. 2006 vydal predseda senátu európsky zatýkací rozkaz sp. zn. 2 T 31/01 za účelom vyžiadania súhlasu na moje trestné stíhanie.

Súd hlavného mesta Budapešť uznesením z 7. 2. 2007 č. 9.B.1128/2006/4sz. udelil súhlas na moje trestné stíhanie...

Až z písomne vyhotoveného rozsudku NS SR sp. zn. 2 To 1/2008 som sa dozvedel, že aplikácia zásady špeciality podľa názoru súdu neprichádza do úvahy!...

Tvrdím, že nebolo v kompetencii Najvyššieho súdu SR rozhodnúť o tom, že zásadu špeciality nebude aplikovať, pretože je to v právomoci ministerstva spravodlivosti...

Dovolací súd i odvolací súd postupovali inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, lebo rozhodli o neuplatnení zásady špeciality, čo je však v kompetencii ministerstva spravodlivosti...

... s Európskym zatýkacím rozkazom má sudca vydať aj zatýkací rozkaz podľa ust. § 69 Trestného poriadku, keďže však predseda senátu Krajského súdu BB vydal Európsky zatýkací rozkaz bez príkazu na zatknutie, postupoval inak ako podľa ust. § 10 ods. 1 zákona č. 403/2004 Z. z.

... Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 a rozsudkom sp. zn. 2 To 1/2008 a Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 2 T 31/01 z 28. 6. 2007 nerešpektovali ústavný príkaz konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zároveň porušili právo na súdnu ochranu a princíp právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Vydaný z Maďarskej republiky do SR som bol dňa 13. 10. 2005 na základe uznesenia súdu hlavného mesta Budapešť č. 9.B.820/2005/4szám z 5. 10. 2005, z ktorého vyplýva, že trestná vec K. nebola predmetom vydania. Od tohto dňa sa na mňa vzťahovala zásada špeciality.

Vzhľadom na to, že maďarský súd vydal súhlas na moje trestné stíhanie až 7. 2. 2007, faktom je, že sa proti mne viedlo trestné stíhanie bez súhlasu bežne 16 mesiacov. V danom období som bol stíhaný v rozpore s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b) písm. h) Trestného poriadku...

Keďže som bol 16 mesiacov trestne stíhaný v rozpore so zákonom, bola porušená zásada zákonnosti trestného stíhania podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy a čl. 8 ods. 2 Listiny.

... dôkazy, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom

... ťažiskové usvedčujúce dôkazy – zápisnice o výsluchu svedkov M., S. a B. z hlavného pojednávania konaného dňa 19. 3. 2007 trpia podstatnými vadami konania.

Menovaní svedkovia sú osoby, ktoré... majú právo odmietnuť vypovedať... V prípade vypočutia svedka, ktorý má... právo odoprieť výpoveď, zápisnica o jeho vypočutí musí obsahovať nielen obsah poučenia, ale aj obsah vyjadrenia svedka, či toto právo používa alebo nepoužíva... Ak nebol taký svedok poučený o tomto práve alebo sa výslovne nevyjadril, či spomenuté právo využíva alebo nie, ide o podstatnú vadu konania...

Keďže Krajský súd v BB dňa 1. 3. 2005 vykonával hlavné pojednávanie odznovu, dôkazy, ktoré súd vykonal na hlavných pojednávaniach v priebehu roka 2003 sú procesne nepoužiteľné...

... jedná sa o moju výpoveď z 21. 1. 2003

... poškodená L. K. bola vypočutá iba na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. 4. 2003, avšak po zrušení rozsudku a vrátení veci už poškodená K. nebola nikdy vypočutá.

Krajský súd na hlavnom pojednávaní konanom 29. 4. 2003 vypočul svedka M. Z., následne už tento svedok nikdy nebol vypočutý pred súdom. Jeho výpovede z inej trestnej veci sú nepoužiteľné ako dôkazy, lebo pri nich nemohlo byť realizované právo obhajoby. To nebránilo Krajskému súdu BB, aby v rozsudku z 28. 6. 2007 tieto výpovede z inej trestnej veci vyhodnotil proti mne, čo je absolútne neprípustné.

Najvyšší súd ako súd odvolací sa rozsudkom z 11. 11. 2008 pokúsil korigovať pochybenie Krajského súdu v BB, výpovede M. Z. z inej trestnej veci už nepoužil, ale vyložil v môj neprospech výpoveď... M. Z. z hlavného pojednávania z 28. 4. 2003.

Odvolací súd však prehliadol, že prikázal Krajskému súdu v BB vykonať hlavné pojednávanie odznova, čo sa udialo 1. 3. 2005, čiže výpoveď Z. z 28. 4. 2003 je nepoužiteľná.

Krajský súd v BB v rozsudku z 28. 6. 2007 dokonca použil proti mne listy písané Štefanom Jankovičom, ktoré nikdy neboli oboznamované na hlavnom pojednávaní...

... ani JUDr. J. S. nebol nikdy vypočutý pred súdom, jeho výpovede z prípravného konania sú nezákonné a súd ich nikdy neoboznamoval, no napriek tomu ich Krajský súd aj Najvyšší súd v rozsudkoch prekrúcali v môj neprospech.

Obsahom spisu sú aj údaje o uskutočnenej telekomunikačnej činnosti čísla..., ktoré som v inkriminovanom období používal. Krajský súd v BB a Najvyšší súd SR ich použil ako usvedčujúci dôkaz proti mne, napriek tomu, že absentuje súdny príkaz a výpisy a lokalizácie tohto telefónneho čísla neboli oboznamované pred súdom na žiadnom hlavnom pojednávaní...

... záznamy z čerpaciej stanice... neboli premietnuté na hlavnom pojednávaní v roku 2007 po zmene v zložení senátu Krajského súdu BB, a... člen senátu JUDr. Deák teda nemohol vidieť tento videozáznam, no súd i napriek tomu rozhodol, že na zázname som ja...

Na základe... uvedeného tvrdím, že došlo k porušeniu zásady zákonnosti trestného stíhania podľa čl. 8 ods. 2 Listiny a čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 2 Dohovoru.

... porušenie práva na telekomunikačné tajomstvo...

... na základe bližšie nešpecifikovanej žiadosti vyšetrovateľa, ktorá ani nie je obsahom spisu, poskytol mobilný operátor... výpisy a lokalizácie telefónneho čísla... aj na kritické obdobie...

V dovolacom konaní na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. 11. 2008 som namietal, že tieto výpisy hovorov a lokalizácie neboli získané na základe príkazu sudcu...

V rozsudku 2 To 1/2008 Najvyššieho súdu niet ani zmienky o tom, že som namietal túto skutočnosť, čo ale nebránilo súdu vyložiť výpisy a lokalizácie... proti mne...

Tým, že Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd SR zaradili do spisu a hodnotili výpisy a lokalizácie... porušili moje práva garantované v čl. 13 listiny, čl. 22 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 ods. 2 Dohovoru.

... porušenie práva na spravodlivý súd...

... nedoručovanie procesných rozhodnutí

Bolo povinnosťou Krajského súdu resp. Najvyššieho súdu SR doručiť vyjadrenie prokurátora GP SR k dovolaniu mne ako obvinenému, ako aj obhajcovi...

... dovolanie nebolo zamietnuté z dôvodu, že nespĺňalo požiadavky prípustnosti dovolania, ale Najvyšší súd zamietol dovolanie v jeho podstate. V dôsledku toho nemožno povedať, že vyjadrenie prokurátora GP SR k podstate dovolania nemohlo ovplyvniť výsledok v spore...

... opomenutie... Najvyššieho súdu SR zaslať mi kópiu vyjadrenia prokurátora GP SR, a teda odopretie možnosti oboznámiť s týmto podaním a vyjadriť sa k nemu, poprelo moje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru, čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny.

Taktiež uvádzam, že moje podanie zo dňa 6. 5. 2011 nebolo doručené prokurátorovi, ktorý sa tak nemohol vyjadriť k jeho obsahu. Najvyšší súd teda porušil princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosť konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 47 ods. 3 Ústavy a čl. 37 ods. 3 Listiny.

Odvolicie konania... sa vyznačovali tým, že Najvyšší súd SR nedoručoval obhajobe procesné vyjadrenia prokurátora GP SR. Ide o vyjadrenie prokurátora GP SR...

z 15. 8. 2008 sp. zn. IV/1 GPt 712/04-88... ako vyjadrenie k mnou písanému odvolaniu z 31. 12. 2007... toto vyjadrenie jednak nebolo doručené obhajobe, ale ani nebolo obsahom spisu, keď som ho osobne študoval 7. 11. 2008 na Najvyššom súde a na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. 11. 2008 nebolo oboznámené...

Totožne postupoval odvolací súd aj na neverejnom zasadnutí konanom dňa 11. 7. 2006. Uznesením sp. zn. 2 To 5/2006 zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu BB výlučne na základe podania prokurátora GP SR... z 31. 5. 2006 sp. zn. IV/1 GPt 712/04-14...

Toto doplnenie odvolania nebolo doručené obhajobe...

Keďže... vyjadrenia prokurátora neboli obhajobe doručené Najvyšší súd SR nezaobchádzal s účastníkmi konania rovnako, procedúra odvolacieho ako i dovolacieho konania nebola vyvážená, nezaručovala minimálny sporný element, a preto boli porušené princípy rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, čo sa premietlo do porušenia práva na spravodlivý súd podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 Listiny, čl. 47 ods. 2, ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. Dohovoru.

Ďalším porušením práva na spravodlivý súd a rovnosti zbraní bolo nezákonné zvýhodňovanie tzv. kajúcnikov M., S., B., T. a J...

M. M. ani v súčasnosti nenesie žiadnu trestnú zodpovednosť za svoju výpoveď. Neprebíha voči nemu trestné stíhanie, a navyše, jeho výpoveď bola kompilátom skutočných udalostí a nepravdivých skutočností prispôbených tak, aby sa zbavil trestnej zodpovednosti, čo sa mu zjavne podarilo...

... svedkovia M., S. a B. na hlavnom pojednávaní konanom 19. 3. 2007 zhodne uviedli, že na predošlých pojednávaniach nehovorili pravdu...

Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku z 28. 6. 2007 vyhodnotil výpovede M. Z. z inej trestnej veci v môj neprospech. Berúc do úvahy, že výpovede svedka získané orgánmi činnými v trestnom konaní po podaní obžaloby inej trestnej veci nemožno prečítať na hlavnom pojednávaní... a že svedok spáchal samovraždu a teda nemohol byť vypočutý pred súdom, bolo porušené moje právo na spravodlivý súd...

Tvrdím, že skutkové závery Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozsudku z 28. 6. 2007 a v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 11. 11. 2008 sú v extrémnom rozpore s vykonanými dôkazmi.

Predovšetkým svedkovia M., S. a B. nemuseli odstraňovať rozpory z predložených výpovedí..., čo je podstatnou vadou konania...

Ďalším porušením práva na spravodlivý proces je použitie záznamu z vyšetrovacieho pokusu z 11. 4. 2001 ako dôkazu proti mne. Od momentu vznesenia obvinenia do 11. 4. 2001 som odmietol vypovedať, a žiadne ustanovenie zákona mi neprikazuje spolupracovať s policajtmi, išlo by o obrátenie princípu dôkazného bremena. Čiže napriek tomu, že som odmietal vypovedať, ma vyšetrovateľ postavil pred kamery a opýtal sa, či sa chcem zúčastniť vyšetrovacieho pokusu, čo som odmietol.

Použitie záznamu z 11. 4. 2001 ako dôkazu proti mne považujem za obídienie práv na obhajobu a zákaz inkriminácie vlastnej osoby..

... vyšetrovateľ ma neinformoval, že záznam sa uskutoční bez ohľadu na to, či sa vyšetrovacieho pokusu zúčastním, alebo nie, čo znamená tiež porušenie čl. 8 dohovoru...

Z uvedeného vyplýva, že bolo porušené moje právo na spravodlivý súd ukotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 17 ods. 2, čl. 22 ods. 1, ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, ods. 3, čl. 48 ods. 1, ods. 2, čl. 50 ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. b), c), d), čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 2, čl. 13, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 1, čl. 40 ods. 2, ods. 3 Listiny základných práv a slobôd postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 zo dňa 14. júna 2011 rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 1/2008 zo dňa 11. novembra 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 T 31/01 zo dňa 28. 6. 2007 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 zo 14. 6. 2011, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 1/2008 zo dňa 11. 11. 2008 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 T 31/01 zo dňa 28. júna 2007 zrušuje a prikazuje Krajskému súdu v Banskej Bystrici znovu vo veci konať a rozhodnúť.

3. *Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 100.000,- €, ktoré je mu Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť vo výške 65.000,- € a Krajský súd v Banskej Bystrici je mu povinný vyplatiť vo výške 35.000,- €, všetko do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*

4. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi B. A. trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Milana Kuzmu do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia tohto nálezu.“*

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu

základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy, základných práv zaručených v čl. 8 ods. 2, čl. 13, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 1 a čl. 40 ods. 1 a 3 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 T 31/2001 z 28. júna 2007, rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 1/2008 z 11. novembra 2008 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 a jeho uznesením zo 14. júla 2011.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

Podľa čl. 22 ods. 2 ústavy nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou, alebo iným spôsobom; výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 13 listiny nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí alebo zasielaných poštou alebo iným spôsobom, s výnimkou prípadov a spôsobom, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

Podľa čl. 40 ods. 2 listiny každý, proti komu sa vedie trestné konanie, sa pokladá za nevinného, kým sa právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu nevysloví jeho vina.

Podľa čl. 40 ods. 3 listiny obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Ak si obhajcu nezvolí, hoci ho podľa zákona musí mať, ustanoví mu ho súd. Zákon ustanoví, v ktorých prípadoch má obvinený právo na bezplatnú pomoc obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:...

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe...

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

1. K namietanému porušeniu označených článkov ústavy, základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 T 31/2001 z 28. júna 2007

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Podľa § 245 ods. 1 Trestného poriadku (účinného do 31. decembra 2005, ktorý sa vzťahoval na vec sťažovateľa) opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie.

Podľa § 246 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo dotýka.

Podľa § 252 druhej vety Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku krajského súdu ako súdu prvého stupňa rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 254 ods. 1 Trestného poriadku ak nerozhodne odvolací súd podľa § 253, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na vady, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Podľa § 256 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 258 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok tiež

a) pre podstatné vady konania, ktoré rozsudku predchádzalo, najmä preto, že v tomto konaní boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre vady rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo pre to, že súd nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na objasnenie veci treba dôkazy opakovať alebo vykonávať dôkazy ďalšie a ich vykonávanie pred odvolacím súdom by znamenalo nahradzovať činnosť súdu prvého stupňa,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody nesprávne.

Podľa § 258 ods. 2 Trestného poriadku ak je vadná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší, hoci i len sčasti, výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Ako vyplýva z citovaných ustanovení Trestného poriadku, sťažovateľ mal možnosť podať proti rozsudku krajského súdu z 28. júna 2007 odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd, ktorý v prípade zistenia neprípustného zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa prvostupňovým súdom bol povolaný týmto právom (a slobodám) poskytnúť ochranu. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu označených článkov ústavy, základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 1/2008 z 11. novembra 2008 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 zo 14. júna 2011

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie v dôsledku tvrdenia sťažovateľa o arbitrárnosti, resp. neodôvodnenosti rozsudku najvyššieho (ako odvolacieho) súdu sp. zn. 2 To 1/2008 z 11. novembra 2008 a uznesenia najvyššieho súdu (ako dovolacieho) sp. zn.

1 Tdo V 9/20010 zo 14. júna 2011 ústavný súd poznamenáva, že podľa svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Najvyšší súd v napadnutom rozsudku sp. zn. 2 To 1/2008 z 11. novembra 2008 v podstatnej časti odôvodnenia uviedol:

„Krajský súd zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné pre zistenie skutkového stavu a pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o obžalobe, ktorá bola na B. A. podaná, vrátane preverenia jeho obhajobných tvrdení.

V týchto smeroch krajský súd dôkazy vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj podrobne odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak ako sú uvedené v § 2 ods. 6 Tr. por. nemožno nič vytknúť.

Prvostupňový súd starostlivo zvážil všetky okolnosti prípadu, vecne správne reagoval na obhajobné tvrdenie obžalovaného, ktoré preveril vykonaným dokazovaním a následne spôsobom nevzbudzujúcim podľa zistenia odvolacieho súdu pochybnosti o správnosti skutkových zistení, vrátane tých, ktoré boli nevyhnutné pre záver o zavinení obžalovaného, pokiaľ ide o ním zamýšľaný následok, t. j. smrť M. K..

V tomto smere krajský súd predovšetkým výstižne poukázal na to, že obžalovaný bol zo spáchania skutku usvedčený nielen výpoveďou svedka M. M., ale v náväznosti na ňu aj výpoveďami ďalších svedkov, či už S. S., Z. B, M. Z., R. K., T. M., P. L., znaleckými posudkami, obrazovým záznamom priemyselnej kamery z čerpacej stanice... s pripojenou fotodokumentáciou, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi založenými v spise, ktoré plne odôvodňovali záver, že skutok sa stal tak ako je to uvedené v skutkovej vete vyhláseného rozsudku a tento spôsobom tam popísaným spáchal obžalovaný B. A.

Na základe takto vykonaných dôkazov neobstoja podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ani obhajobné tvrdenia uplatnené obžalovaným v rámci odvolacieho konania, ku ktorým najvyšší súd predovšetkým dodáva, že námietka obžalovaného, že Krajský súd v Banskej Bystrici nemohol v predmetnej veci konať vzhľadom k tomu, že v rámci extradičného konania z Maďarskej republiky sa nevzdal zásady špeciality nie je namieste.

Krajský súd túto prekážku odstránil, a teda mohol v konaní pokračovať na základe dodatočného súhlasu Maďarskej republiky s jeho trestným stíhaním v predmetnej trestnej veci, ktorý bol vyjadrený v rozhodnutí Súdu hlavného mesta Budapešť zo 7. februára 2007, č. 9.B. 1128/200614.szám.

Rozhodnutie Súdu hlavného mesta Budapešť pritom netrpí ani vytykanou chybou, že vzniklo na základe EZR vydaným Špeciálnym súdom v Pezinku 8. januára 2007, sp. zn. BB-Pšv 15/06 v tejto istej veci čím pôvodný skorší EZR (sp. zn. BB-Pš 16/05) stratil platnosť. Z porovnaníach oboch EZR, jednoznačne vyplynulo, že námietka obžalovaného nemá žiadne opodstatnenie, pretože EZR neboli vydané v tej istej veci a EZR vydaný Špeciálnym súdom v Pezinku nemohol teda zrušiť predchádzajúci EZR vydaný Krajským súdom v Banskej Bystrici.

Rozhodnutie súdu hlavného mesta Budapešť konvalidovalo aj predchádzajúce konanie, konkrétne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. júla 2006, sp. zn. 2 To 5/2006, ktorému v tom čase neboli známe okolnosti ohľadne žiadosti slovenskej strany o dodatočný súhlas s jeho trestným stíhaním a samozrejme ani skutočnosť, že obžalovaný sa zdržuje v cudzine. Okrem toho Najvyšší súd Slovenskej republiky nepochybil ani vtom pokiaľ o odvolaní krajského prokurátora rozhodol na neverejnom zasadnutí, pretože takýto postup mu umožňovalo ustanovenie § 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

Nie je namieste ani odvolacia námietka obžalovaného, že v predmetnom rozhodnutí Súdu hlavného mesta Budapešť sú nesprávne uvedené niektoré konkrétosti potrebné na identifikáciu jeho osoby a nie je v ňom výslovne uvedené, že vydáva súhlas s jeho trestným stíhaním v danej veci v Slovenskej republike.

K tomu najvyšší súd iba podotýka, že aj keď rozhodnutie maďarského justičného orgánu obsahuje obžalovaným udávané nepresnosti vôbec to neznamena, že sa nevzťahuje na obžalovaného, ktorý je presne identifikovaný menom, priezviskom a dátumom a miestom narodenia, ako aj ostatnými náležitosťami obsiahnutými v tomto rozhodnutí, zvlášť vo väzbe na obsah Európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného justičnými orgánmi Slovenskej republiky.

Dostatočne určito v rozhodnutí Súdu hlavného mesta Budapešť je tiež vyjadrený súhlas s trestným stíhaním pre predmetný skutok tým, že podmienky pre vydanie obžalovaného trvajú. V opačnom prípade rozhodnutie maďarského justičného orgánu by muselo byť negatívne vymedzené.

Nie je možné súhlasiť ani s námietkami smerujúcimi k tomu, že rozhodnutie maďarského justičného orgánu je nezákonné, pretože k EZR slovenskej strany nebol pripojený protokol o jeho výsluchu a navyše súhlas s jeho trestným stíhaním na Slovensku mal retroaktívne účinky vzhľadom k už citovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. júla 2006, sp. zn. 2 To 5/2006.

V týchto súvislostiach je potrebné uviesť, že pre vydanie EZR sa nevyžaduje pripojenie protokolu o výsluchu obvineného (resp. obžalovaného). Realizácia EZR je plne v kompetencii dožiadaného štátu, a preto dožadujúcej sa strane, v tomto prípade justičným orgánom Slovenskej republiky neprislúcha preskúmať správnosť rozhodnutia súdu cudzieho štátu ohľadne vydania vyžiadaných osôb na trestné stíhanie, resp. súhlasu s ich trestným stíhaním. Namietaním retroaktívneho účinku takéhoto rozhodnutia je vlastne nepriamo namietaná zákonnosť rozhodnutia iného štátu. Napokon zrejme ani sám odvolateľ takúto námietku nepovažoval za relevantnú, pretože v opačnom prípade by musel žiadať zastaviť trestné stíhanie, čo ale nenavrhol.

V tomto konkrétnom prípade však z hľadiska uplatnenej odvolacej námietky, t. j. porušenie zásady špeciality takáto situácia (t. j. porušenie spomenutej zásady) neprichádza do úvahy dokonca ani vtedy, kedy neplatili už vyššie uvedené dôvody, pretože obžalovaný

B. A. sa na území Slovenskej republiky zdržiaval preukázateľne od 14. apríla 2006 do 24. augusta 2006 (t. j. viac ako 45 dní) a jej územie mohol slobodne opustiť (nikto ho na tomto území neobmedzoval a ani nenútil ho opustiť, len jeho vlastná snaha vyhnúť sa prebiehajúcej trestnému stíhaniu vedeného v zmysle Trestného poriadku.

V takomto prípade podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 403/2004 o EZR v znení neskorších predpisov uplatnenie zásady špeciality neprichádza do úvahy totiž vôbec.

Neopodstatnená je tiež odvolacia námietka obžalovaného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval nezákonne pokiaľ svojim uznesením z 11. júla 2006, sp. zn. 2 To 5/2006 zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. júna 2005, sp. zn. 2 T 31/01, ktorým bol podľa § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodený spod skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, a to len na základe dôkazov - svedeckých výpovedí M. M., Z. B., M. Z. a S. S., ktoré boli vykonané v inej trestnej veci a ich použitie v predmetnej trestnej veci ako dôkazu je neprípustné. V tomto prípade najvyšší súd však výpovede uvedených svedkov nepoužil ako dôkaz (taký záver by predpokladal skutočné vykonanie výsluchov označených svedkov k obsahu ich výpovedí urobených v inej trestnej veci v konaní pred odvolacím súdom). Spomenuté výpovede tvorili možný okruh dôkazných prostriedkov v trestnej veci, a preto odvolací súd v zrušujúcom uznesení pokynom, ktorý má povahu záväznosti (§ 264 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006) nariadil výsluch uvedených osôb. Až výsledok tejto procesnej činnosti krajského súdu bolo možné považovať za dôkaz, ktorý je hodnotiteľný pri rozhodovaní o všetkých otázkach, ktoré je potrebné riešiť v rámci trestného konania, predovšetkým o skutku ktorý je ústredným predmetom trestného stíhania.

To napokon bolo jedným z dôvodov prečo najvyšší súd uvedené rozhodnutie krajského súdu podľa § 258 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zrušil a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. mu vec vrátil s tým, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd na podklade tohto uznesenia najvyššieho súdu a v jeho intenciách aj doplnil dokazovanie (vypočul aj obžalovaného, pretože aj konfrontácia a vyjadrenie obžalovaného k iným výpovediam je treba považovať za jeho výpoveď) a nie je preto opodstatnená ani odvolacia námietka obžalovaného, že napadnuté rozhodnutie sa opiera výlučne o výpoveď nedôveryhodného svedka M. M. a že došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu tým, že znovu nevypovedal.

V tejto súvislosti je potrebné predovšetkým uviesť, že M. M. síce zmenil svoju pôvodnú výpoveď, ale súčasne aj to, že hodnoverne vysvetlil, že obžalovaného neusvedčoval v dôsledku vyhrážok voči svojej osobe, z ktorých mal obavu. Na druhej strane argumentácia obžalovaného obsiahnutá v jeho odvolaní, že tento svedok je nedôveryhodný (nielen preto, že mal užívať psychoaktívne látky), ale najmä z toho dôvodu, že bol nahovorený na výpoveď, aby skutok popísal podľa predstáv polície, z čoho mu mali plynúť výhody v podobe prepustenia z väzby a zastavenia trestného stíhania je len ničím nepodložená konštrukcia obžalovaného, odhliadnuc od toho, že popísať priebeh vykonania skutku, tak ako to urobil M. M. nemohol podľa predstáv polície, pretože takto popísať skutok mohol len ten kto jeho priebeh priamo vnímal.

Okrem toho na rozdiel od konštrukcie odvolacích námietok obžalovaného je treba zvýrazniť, že podstatné časti výpovede M. M. korešpondujú s ďalšími dôkazmi obsiahnutými v spise napr. svedeckými výpoveďami R. K., P. L. či T. M., ktorí popisovali pohyb použitého motorového vozidla.... v Banskej Bystrici, ale aj bezprostredný priebeh samotného skutku (zastrelenia) M. K. vrátane toho, že spolujazdec v tomto motorovom vozidle údajne telefonoval (podľa výpovede M. M. boli použité vysielacky). V neposlednom rade treba zvýrazniť, že svedok M. M. svojou výpoveďou nezískal žiadne výhody, práve naopak priznal ňou, že sa zúčastnil uvedeným spôsobom na tomto skutku a trestné stíhanie voči jeho osobe bolo len odložené. Takisto z vykonaných dôkazov je presvedčivo preukázateľné, že obžalovaný je spájaný so skutkom aj použitým motorovým vozidlom, ktoré si nemohol vyzdvihnúť na základe súhlasu V. D. ako tvrdil, ale toto auto bez jeho súhlasu a bez súhlasu majiteľa servisu v... Z. T. (čl. 692) bolo z jeho servisu odňaté partiou štyroch chlapov (z ktorých jeden bol B. A.). Napokon so skutkom je spojený tiež záznamom priemyselnej kamery z čerpacej stanice..., ktorá dokumentuje prítomnosť tohto vozidla spolu s obžalovaným v inkriminovanom čase v Banskej Bystrici. K ostatne uvedenému v reakcii na odvolaciu námietku obžalovaného najvyšší súd len dodáva, že v žiadnom zo svojich rozhodnutí najvyšší súd nespochybňoval zábery z priemyselnej kamery na čerpacej stanici... V súlade s ustálenou judikatúrou v predchádzajúcich rozhodnutiach sa len s konečnou platnosťou na rozdiel od tohto ostatného rozsudku nevyjadroval k tomu, ako mal prvostupňový súd hodnotiť jednotlivé dôkazy, a k akým celkovým skutkovým zisteniam mal dospieť.

V náväznosti na uvedené skutočnosti nemá žiadne opodstatnenie ani najdôležitejšia odvolacia požiadavka B. A. (podľa jeho názoru) na potrebu výsluchu svedka K. D., ktorý v inej trestnej veci za páchatel'a vraždy M. K. označil R. P., ktorý sa tým svedkovi údajne mal sám pochváliť.

Podľa zistení odvolacieho súdu však žiadne dôkazy obsiahnuté v spise ani len nenaznačujú spojenie R. P. s práve prejednávanou trestnou vecou a uvádzané sprostredkované skutočnosti týmto svedkom sú v rozpore s vykonanými dôkazmi a výpoveďou M. M., ktorý žiadnu inú osobu okrem obžalovaného a seba samého pri vražde M. K. neuvádzal. Preto návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania, vrátane potreby vrátenia veci do prípravného konania si odvolací súd neosvojil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neuveril ani ďalším obhajobným námietkam B. A., predovšetkým tvrdeniu, že v čase spáchania skutku sa nenachádzal v Banskej Bystrici, ale zúčastnil sa hlavného pojednávania na Okresnom súde Trebišov v trestnej veci J. K., resp. poobede pri motoreste v blízkosti Rimavskej Soboty mal stretnutie s A. P., za účelom predaja motorového vozidla...

Najvyšší súd pritom vychádzal z toho, že uvedenú obhajobu obžalovaného síce vo svojich výpovediach potvrdzovali J. K. a JUDr. J. S., ale J. K. vo svojej prvotnej výpovedi 28. februára 2001, uviedol, že na deň 27. júna 2000 (t. j. deň vraždy M. K.) si vôbec nespomína, a až v ďalšej výpovedi zo dňa 19. apríla 2001, potom keď sa rozprával so svojim obhajcom (JUDr. S.) o dátume 27. júna 2000 si spomenul, že obžalovaný bol s ním na pojednávaní na Okresnom súde Trebišov a sedel v pojednávacej miestnosti. Vo výpovedi z 26. júna 2001, t. j. po výpovedi JUDr. Milana Jurka, už si nespomínal, či obžalovaný bol v budove súdu, či inde. Rovnako JUDr. J. S. vo svojej prvotnej výpovedi 15. marca 2001 tvrdil, že obžalovaný bol v pojednávacej miestnosti okresného súdu, pretože s J. K. boli ako dvojčičky (JUDr. J. S. bol obhajcom J. K.). Vo svojej výpovedi 26. júna 2001, ktorá nasledovala až po výpovedi JUDr. Milana Jurka, ktorý prejednával inkriminovaný deň vec Júliusa Krátkeho, už tvrdil, že nevie či obžalovaný bol v pojednávacej miestnosti okresného súdu.

Pritom z výpovede JUDr. Milana Jurka práve vyplynulo, že obžalovaný kritického dňa na pojednávaní J. K. na Okresnom súde Trebišov sa nezúčastnil a výpovede

obžalovaného, ako aj svedkov JUDr. J. S. a J. K. v tomto prípade možno hodnotiť len ako účelové, prispôsobujúce sa vývoju dôkaznej situácie.

To isté je treba konštatovať aj ohľadne údajného zapožičania mobilného telefónu obžalovanému Z. B., ktorý bol zameraný deň pred vraždou M. K. v oblasti..., kde podľa výpovede M. M. mal byť ubytovaný obžalovaný pred skutkom a v deň vraždy bol zameraný v oblasti Rimavskej Soboty, kde zasa podľa už uvedenej vecie obžalovaného sa mal uskutočniť predaj motorového vozidla...

Ani v tomto prípade obhajobnú verziu nepotvrďuje jednak A. P., ktorý nevedel potvrdiť či vozidlo... mu ponúkal pri Rimavskej Sobote obžalovaný a zároveň tvrdil, že vozidlo mu ponúkala len jedna osoba (podľa verzie obžalovaného mal byť prítomný aj K.). Verziu obžalovaného nepotvrďuje ani výpoveď svedka T. T., ktorý mal obžalovanému pri motoreste v Rimavskej Sobote priniesť z Košíc špeciálny kľúč na koleso, lebo dostal defekt. Obžalovaný mu mal volať totiž o 13.30 hod., svedok nevedel však v ktorý deň v roku 2000 to bolo a okrem toho zo záznamu hovorov z 27. júna 2000 z mobilného telefónu obžalovaného, založeného v spise, je zaznamenaný hovor až o 15.09 hod., aj to nie svedkovi T. T.

Na základe uvedeného tieto obhajobné tvrdenia nemôžu byť takými skutočnosťami, ktoré by spochybnili dôkazy, ktoré usvedčovali obžalovaného zo spáchania skutku, ktorý mu bol kladený za vinu.

Z výpovede M. Z., ktorá na rozdiel od iných jeho výpovedí bola vykonaná v tomto konaní, a to zákonným spôsobom je tiež preukázateľné, že už v roku 2000 udržiaval B. A. s M. M. priateľský vzťah, navštívil ho, prespal u neho a zúčastnil sa v Brezne na diskotéke..., čo teda svedčí o tom, že M. M. sa s požiadavkou na likvidáciu M. K. logicky mohol obrátiť práve na neho, čo sa napokon aj stalo. Je síce pravdou, ako tvrdí obžalovaný vo svojich odvolacích námietkach, že z výpovede M. M. nie je zrejmé, že Mgr. D. M. sa chcel skontaktovať práve s B. A., ale vyplýva z nej, že sa mal nakontaktovať na niekoho z východu a je logické, že sa nakontaktoval na osobu, ktorú nielen poznal, ale mal s ňou priateľský vzťah.

Pokiaľ sa týka námietky obžalovaného, že v dôsledku zmeny dôkaznej situácie krajský súd zmenil skutok tak, že oproti obžalobe kde bol obžalovaný len v pozícii šoféra sa stal priamym páchatelom, a teda nebola zachovaná totožnosť skutku, čím rozsudok súdu prvého stupňa je nezákonný, najvyšší súd uvádza, že podľa ustálenej súdnej praxe totožnosť

skutku podľa § 220 ods. 1 Tr. por. je zachovaná, ak je zhoda aspoň buď v konaní alebo následku, alebo aspoň čiastočná zhoda v podstatných okolnostiach prípadu, čím je potrebné rozumieť skutkové okolnosti, ktoré charakterizujú konanie páchatel'a alebo následok jeho konania z hľadiska právnej kvalifikácie, ktorá prichádza do úvahy. Z uvedeného je potom zrejmé, že totožnosť skutku bola v danom prípade zachovaná a rozsudok z uvedeného pohľadu je v súlade so zákonom.

Na základe všetkých týchto uvádzaných skutočností preto ani Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal žiadne pochybnosti o tom, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, a že tento spáchal spôsobom tam ustáleným obžalovaný B. A. Na tom nemôžu nič zmeniť ani vytýkané drobné nepresnosti vo výpovediach svedka M. M., ktorý vytýka obžalovaný v rámci svojho odvolania, pretože nijakým zásadným spôsobom nemajú vplyv na jej podstatný obsah, ako na to poukázal už krajský súd.

Nepochybil preto krajský súd ani pokiaľ konanie obžalovaného po právnej stránke kvalifikoval ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák., ako to podrobne a vecne správne aj odôvodnil. Najvyšší súd preto v ďalšom len poukazuje v tomto smere na príslušné dôvody v napadnutom rozsudku.

K uvedenému len dodáva v reakcii na odvolacie námietky krajského prokurátora, že neprichádzalo do úvahy posúdiť skutok tak, že bol spáchaný organizovanou skupinou, ako sa toho domáhal krajský prokurátor. Uvedený kvalifikačný moment, znak kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu bol do Trestného zákona zavedený totiž až zákonom č. 253/2001 Z. z., účinným od 1. augusta 2001, preto krajský súd správne aplikoval v zmysle § 16 ods. 1 Tr. zák. pre právne posúdenie tohoto skutku zákon priaznivejší pre páchatel'a, t. j. účinný v čase spáchania skutku.

Rovnako nebolo namieste po právnej stránke kvalifikovať konanie obžalovaného ani ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., t. j. že spáchal skutok opätovne. Pod týmto pojmom je treba rozumieť také prípady ako to uvádza aj krajský prokurátor keď páchatel' trestný čin uvedený v ods. 1, § 219 Tr. zák. opakuje. Ide teda hlavne o súbeh trestných činov, pričom nie je treba, aby za takýto čin bol už páchatel' právoplatne odsúdený, ale samozrejme patria sem aj prípady, ak páchatel' bol už za taký čin právoplatne odsúdený alebo aj potrestaný. Pokiaľ nejde o recidívu znak opätovnosti

z dôvodu súbehu možno aplikovať len vtedy, ale sa vedie spoločné trestné stíhanie pre skutky vytvárajúce súbeh. Tento názor vychádza z požiadavky rešpektovania prezumpcie neviny a zároveň z reálneho možného iného výsledku trestného stíhania, v samostatne prebiehajúcej trestnej veci, ktorá by bola meritórne posúdená neskôr, ako vec v ktorej má súd rozhodnúť o právnom posúdení konania aj s použitím znaku opätovnosti pri trestnom čine vraždy.

Uvedené kritérium opätovnosti preto nespĺňajú argumenty krajského prokurátora, že vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, Úrad boja proti organizovanej kriminalite Východ, vznesol B. A. 15. novembra 2006 pod sp. zn. PPZ-33/BOK-V-2006, obvinenie pre iný taký čin vraždy spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák.

V spojitosti s uvedenou problematikou prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu nepriliehavo argumentoval rozhodnutím konajúceho senátu 2 To 3/2007, keďže toto je založené na inom skutkovom základe. Posúdenie znaku opätovnosti tam totiž vychádza zo zistenia, že páchatel' už bol za trestný čin vraždy odsúdený a potrestaný, a preto okrem naplnenia znaku opätovnosti mal byť vo vzťahu k trestnému činu vraždy považovaný aj za obzvlášť nebezpečného recidivistu v zmysle § 41 ods. 1 Tr. zák. (účinného do 1. januára 2006).

Na druhej strane krajský súd pochybil pri ukladaní trestu. Za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu bolo možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 12 do 15 rokov alebo výnimočný trest. V zmysle § 29 ods. 1 Tr. zák. sa ním rozumie buď trest odňatia slobody vo výmere od 15 až do 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Podľa § 29 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody nad 15 rokov až do 25 rokov mohol súd uložiť iba vtedy, ak stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť bol veľmi vysoký a možnosť nápravy páchatel'a bola obzvlášť sťažená.

O tom, že spáchaný skutok má pre spoločnosť veľmi vysoký stupeň nebezpečnosti nemá samozrejme pochybnosti ani najvyšší súd. Na druhej strane z dôkazov, ktoré na hlavnom pojednávaní vykonal prvostupňový súd bez akýchkoľvek pochybností nevyplýva, že možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená, zvlášť keď krajský súd tento záver urobil bez toho, aby k tomu vykonal aj patričné, hlavne znalecké dokazovanie.

Skutočnosť, že trestná činnosť obžalovaného B. A. má gradujući charakter, ako to vyplýva z registra trestov, a s čím súhlasí aj najvyšší súd k takémuto záveru však nestačí.

Za daného dôkazného stavu však podľa názoru najvyššieho súdu, pokiaľ by aj prvostupňový súd doplnil dokazovanie v tomto smere a boli by preukázané všetky podmienky § 29 ods. 2 Tr. zák. pre uloženie výnimočného trestu, pripadalo by pri zohľadnení všetkých kritérií rozhodných pre jeho ukladanie, uložiť tento trest pri jeho dolnej hranici a nie takmer celkom na hornej hranici, ako postupoval prvostupňový súd.

Za tohto stavu preto Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za účelné doplniť dokazovanie v naznačenom smere a dospel k záveru, že aj trest uložený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. (bez aplikácie § 29 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.) na jeho hornej hranici, t. j. vo výmere 15 rokov splní všetky kritéria jeho účelu tak ako ich má na mysli ustanovenie § 23 ods. 1 Tr. zák., t. j. predovšetkým podmienky individuálnej a generálnej prevencie. Pre jeho výkon preto obžalovaného podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. zaradil do III. nápravnovýchovnej skupiny.

Pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne pochybenie krajského súdu o uloženom ochrannom dohlade ani vo výroku o náhrade škody, na základe odvolaní obžalovaného B. A. a krajského prokurátora rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohoto rozsudku.“

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 zo 14. júna 2011, ktorým podľa § 382 písm. c) neskoršieho Trestného poriadku (účinného od 1. januára 2006) odmietol dovolenie sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 1/2008 z 11. novembra 2008, v relevantnej časti uviedol:

«Proti... rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podal obvinený B. A.... dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. h/ Tr. por... Toto dovolanie obvinený doplnil vlastným písomným podaním zo 6. mája 2011. Obvinený sa dovolaním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že týmto rozsudkom a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 12, ods. 13, § 30, § 207 ods. 1, § 219 ods. 2, § 220 ods. 2, § 256, § 258 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, v ustanovení § 16 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, v ustanoveniach § 3 ods. 3, ods. 4, § 51 ods. 1, ods. 7 zákona

č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v čl. 17 ods. 2, čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v jeho neprospech.

Obvinený v dovolaní namietal zásadné porušenie procesnoprávných a hmotnoprávných ustanovení vo vyššie uvedených právoplatných rozhodnutiach súdov s cieľom nápravy závažných pochybení, ku ktorým došlo v týchto rozhodnutiach a v konaní, ktoré ich vydaniu predchádzalo.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. obvinený videl v tom, že v prejednávanej veci došlo bez jeho zavinenia minimálne k siedmim zmenám v zložení senátu, pričom v priebehu konania nemal možnosť verifikovať zákonnosť týchto zmien, pretože zo súdneho spisu nie je možné rozpoznať, akým spôsobom bola založená príslušnosť senátov na prejednanie veci, resp. príslušnosť jednotlivých sudcov. Časté a nevídané zmeny v zložení senátov mali za následok flagrantné procesné chyby, ktoré neboli napravené ani v odvolacom konaní.

V doplnení svojho dovolania zo 6. mája 2011 obvinený sám poukazuje na to, že iné rozhodnutie najvyššieho súdu považuje konanie súdu v inom zložení bez súhlasu obvineného za porušenie zákona. Zmeny v zložení senátu v jeho veci sa udiali bez jeho súhlasu.

V zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený namietal zásadné porušenie práva na obhajobu, ku ktorému malo tým, že súd akceptoval pochybné dôkazné prostriedky, a to svedecké výpovede a zápisnice, ktoré predložila prokuratúra z iného konania, a ktoré boli príčinou zrušenia druhého oslobodzujúceho rozsudku v roku 2006. V tejto súvislosti tiež namietal rozdielny prístup odvolacieho súdu a nedôvodné a zjavné protežovanie prokurátora spočívajúce v tom, že na základe obvineným predložených listín odvolací súd nezrušil odsudzujúci rozsudok a nevrátil vec krajskému súdu, čím narušil princíp rovnosti strán, na rešpektovaní ktorého sú závislé jeho obhajobné práva. Podľa názoru obvineného bolo ďalším zásadným porušením práva na obhajobu úmyselné zatajovanie dôkazov zo strany prokuratúry. JUDr. Rastislav Remeta úmyselne zatajil informáciu, že len pár dní pred vynesení rozsudku, v dňoch 20. júna 2007 a 22. júna 2007, bol osobne prítomný na výsluchu svedka K. D., kde tento svedok viackrát zdôraznil skutočnosť, že K. popravil R. P. Vedomé neoznámenie tejto skutočnosti malo zásadný vplyv na vynesení rozsudok a trest, no najmä predstavovalo zásadné porušenie práv obhajoby. Za jedno z najzávažnejších

a najzásadnejších porušení svojho práva na obhajobu však považoval skutočnosť, že po zrušení druhého oslobodzujúceho rozsudku, zmene kvalifikácie skutku na prísnejšiu formu a zmene zloženia senátu nebol ako obvinený k veci vypočutý, pričom jeho výsluch bol nutný najmä po zmene procesnej situácie v roku 2006, ako aj po zásadnej a náhlej zmene výpovedí svedkov M. a B. Nevykonanie výsluchu za takých okolností bolo aj v rozpore s požiadavkou zásady ústnosti a bezprostrednosti. V tejto súvislosti zároveň namietal nesplnenie poučovacej povinnosti zo strany krajského súdu. Za zásadné porušenie svojho práva na obhajobu považoval aj odmietnutie ním navrhovaných dôkazov, ako aj nerešpektovanie zásady špeciality pri rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 11. júla 2006, kedy odvolací súd zrušil druhý oslobodzujúci rozsudok. V tejto súvislosti argumentoval tým, že odvolací súd nemal oprávnenie konať z dôvodu chýbajúceho súhlasu dožiadaného orgánu, keďže v tom čase bol vydaný na územie Slovenskej republiky len na konkrétne trestné stíhanie v inej trestnej veci. Zásadné porušenie práva na obhajobu, porušenie zásady rovného postavenia strán a kontradiktórnosti obvinený videl aj v tom, že obhajobe nebolo doručené podanie zástupcu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo 7. júna 2006, ktorým bolo doplnené odvolanie krajského prokurátora, ako aj to, že obhajoba nemala možnosť vyjadriť sa k podaniu zástupcu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 15. augusta 2008, pretože jej nebolo ani s prílohami doručené.

V doplnení svojho dovolania zo 6. mája 2011 obvinený sám poukázal na to, že nebolo v kompetencii najvyššieho súdu rozhodnúť, že sa nebude aplikovať zásada špeciality, lebo na taký záver nemal vyjadrenie ministra spravodlivosti.

Vo vzťahu k ďalšiemu uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. obvinený poukazoval na nezákonné vykonanie dôkazov, pričom argumentoval tým, že krajský súd postupoval v rozpore s § 219 ods. 2 Tr. por., keď po druhom zrušení oslobodzujúceho rozsudku a po zmene v zložení senátu nevykonal hlavné pojednávanie odznova, čím bol celý proces v jeho trestnej veci poznamenaný nezákonnosťou. Rozhodnutia súdov neboli založené na riadne a v súlade so zákonom zrealizovanom procesnom postupe. Senát pri rozhodovaní ignoroval celé prípravné konanie, obžalobu, ako aj dôkazy vykonané na predchádzajúcich hlavných pojednávaniach. V odsudzujúcom rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. júna 2007, sp. zn. 2 T 31/01, však senát neváhal použiť dôkazy, ktoré pred ním neboli nijakým spôsobom

vykonané, čítané, prípadne oboznamované. Ďalší nezákonný dôkaz, ktorý podľa obvineného nebol, a ani nemohol byť zákonne vykonaný pred súdom, je záznam priemyselnej kamery na čerpacej stanici... Obvinený totiž spochybnil zákonné získanie tohto dôkazu tvrdiac, že jeho zákonné právo nezúčastniť sa na vyšetrovacom pokuse bolo flagrantne porušené tým, že bol z väzby na čerpaciu stanicu... privlečený zložkami polície, napriek výslovnému odmietnutiu bol snímaný kamerou a polícia vyhotovila obrazový záznam. Tento záznam ako dôkaz nebol zabezpečený, a ani vykonaný zákonným spôsobom, dokonca nebol premietnutý na hlavnom pojednávaní v rokoch 2006-2007, a tak s jeho obsahom, nebol oboznámený sudca JUDr. Deák. Súdny oprel svoje rozhodnutie o dôkazy, ktoré neboli v konaní vôbec vykonané, alebo neboli vykonané zákonným spôsobom. Konaním súdov došlo k porušeniu ustanovenia § 220 ods. 2 Tr. por., ako aj zásady ústnosti a bezprostrednosti.

Tento dovolací dôvod obvinený doplnil osobitným podaním zo 6. mája 2011, v ktorom uviedol, že z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. marca 2007, vyplýva, že svedkovia S. a M. po poučení podľa § 100 ods. 2 Tr. por. výslovne neuviedli, či toto právo využívajú alebo nie. Preto ide o nezákonne vykonané dôkazy.

Obvinený ako dôvod dovolania uviedol aj § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.

V tejto súvislosti uviedol, že z rozhodovania v odvolacom, konaní mal byť vylúčený JUDr. Peter Krajčovič, predseda senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Keďže sa o dôvodoch jeho vylúčenia dozvedel až v roku 2009, nemohol túto skutočnosť namietat v prvostupňovom, ani v odvolacom konaní. Dôvody vylúčenia JUDr. Petra Krajčoviča obvinený videl v jeho jednoznačnom pomere k prejednávanej veci, ako aj k osobe poškodeného K., keďže v odvolacom konaní prejednával trestnú vec vydierania, sp. zn. 6 To 19/2000, kde vystupoval poškodený K., ako aj trestnú vec vraždy poškodeného K., sp. zn. 2 To 1/2008.

Obvinený uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. V tejto súvislosti uviedol, že pri uložení ochranného dohľadu bol porušený zákon, konkrétne ustanovenie § 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon, keďže v čase skutku neexistoval inštitút ochranného dohľadu. V tejto súvislosti argumentoval priaznivejšou právnou úpravou týkajúcou sa ochranných opatrení v zákone č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinnom do 1. januára 2006 v porovnaní so zákonom č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon

účinným od 1. januára 2006. Nakoľko starý Trestný zákon nepoznal inštitút ochranného dohľadu, krajský súd v rozsudku nemal uložiť spolu s trestom aj ochranný dohľad.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil vyššie uvedené porušenie zákona, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté rozhodnutia, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Banskej Bystrici vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k dovolaniu vyjadril prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Uviedol, že obvinený v dovolaní napádal najmä skutkové zistenia Krajského súdu v Banskej Bystrici a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj nimi vykonané hodnotenia dôkazov, nie však vady právne. Dokazovanie vykonané krajským súdom na hlavných pojednávaniach, ktoré bolo podkladom pre zistenie skutkového stavu uvedeného v odsudzujúcom rozsudku, prokurátor považoval za úplné a rešpektujúce právo na obhajobu, ako aj základné zásady trestného konania vrátane zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti strán. Prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol, pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací... zistil..., že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru je potrebné predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom však v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, tak ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj podľa § 374 ods. 3 Tr. por. Tento mimoriadny opravný

prostriedok má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Musí preto vždy prevažovať záujem na zákonnosti nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti rozhodnutí. Bude to tak len pri zásadných a podstatných chybách, pre ktoré nemôžu napadnuté rozhodnutia obstáť a kedy nemožno na právoplatnosti trvať, lebo by to znamenalo ohrozenie zákonného a spravodlivého rozhodovania.

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po predložení a preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. obvinený namietal až v podanom dovolaní, čím nesplnil vyššie uvedenú podmienku, a preto tento dovolací dôvod nemožno použiť. Navyše dovolací súd k tomuto dôvodu dodáva, že pod „nezákonne zložený súd“ sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. V prejednávanej veci tomu tak nebolo, lebo na súdoch oboch stupňov konali senáty zložené v súlade s príslušným rozvrhom práce súdu, resp. postupovali podľa zákona.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. treba chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní (§ 12 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006) na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Toto právo sa s rovnakou intenzitou zaručuje vo všetkých fázach trestného konania. Právo na obhajobu tvorí rad po sebe idúcich právnych postupov, ktoré sa prelínajú celým trestným konaním. Ide o účasť pri výsluchoch, o doručovanie písomností, o možnosť účasti pri konfrontáciách, rekonštrukciách, ako aj na všetkých úkonoch vykonávaných súdom po podaní obžaloby prokurátorom. Tento rad úkonov dotvára právny rámec obhajoby a poskytuje aj možnosť faktického naplnenia obhajoby možnosťou reakcie formou vyjadrení k jednotlivým úkonom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. musí byť interpretovaný oveľa užšie. Nie je ním akékoľvek, resp. každé porušenie práva na obhajobu, ale len také, ku ktorému došlo zásadným spôsobom.

Dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich bezprostredne k rozhodnutiu bez prítomnosti obhajcu a podobne.

Dovolací súd preto v každom jednotlivom prípade skúma, či námietky a tvrdenia obvineného vecne zodpovedajú zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu.

Obvinený si porušenie práva na obhajobu zamieňa s údajne neúplne zisteným skutkovým stavom a nesprávnym hodnotením vykonaných dôkazov argumentujúc pritom odmietnutím vykonať ním navrhnuté dôkazy, ako aj úmyselným zatajovaním dôkazov svedčiacich v jeho prospech zo strany prokuratúry.

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 33 ods. 1, § 44 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006), zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým návrhom na vykonanie dôkazu a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 216 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní (§ 12 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006) o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. Ak by záver súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom. V zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. totiž dovolací súd nemôže skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne podložené odmietnutie dôkazných návrhov obvineného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

V tejto súvislosti neobstoí ani tvrdenie obvineného, že nebol vypočutý na hlavnom pojednávaní a krajským súdom poučený v zmysle príslušných zákonných ustanovení. Výsluch obvineného nebol na hlavnom pojednávaní vykonaný opakovane z dôvodu, že po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. júla 2006 Krajský súd v Banskej Bystrici nevykonával hlavné pojednávanie znova, ale viazaný právnym názorom, ktorý

vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, vykonal úkony a doplnenia, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil, tak ako to predpokladá § 264 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. Obvinený bol opakovane vylúchnutý na predchádzajúcich hlavných pojednaniach a mal možnosť sa vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom v každom štádiu konania.

Rovnako ani námietky obvineného týkajúce sa údajného rozdielného prístupu odvolacieho súdu prejavujúceho sa v zvýhodňovaní prokurátora nezakladajú dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uplatňujúc revízny princíp všestranne preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania. Podľa § 254 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ mohol podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc i na vady, ktoré neboli odvolaním vytykané. Odvolací súd takto postupoval na neverejnom zasadnutí konanom 11. júla 2006 o odvolaní krajského prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. júla 2005, sp. zn. 2 T 31/01, ako aj na verejnom zasadnutí konanom 11. novembra 2008 o odvolaní obvineného a krajského prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. júna 2008, sp. zn. 2 T 31/01.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať ani to, že obvinenému nebolo doručené vyjadrenie prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 15. augusta 2008 k odvolaniu obvineného. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na § 251 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 per analógiám doručil rovnopis odvolania obvineného generálnemu prokurátorovi s upozornením, že sa k nemu môže vyjadriť.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nenapĺňa ani tvrdenie obvineného, že mu nebolo doručené podanie zástupcu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorým bolo doplnené odvolanie krajského prokurátora. Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 11. júla 2006 o odvolaní krajského prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. júna 2005, sp. zn. 2 T 31/01, rozhodol uznesením podľa § 258 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 tak, že zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Po zrušení rozsudku sa v zmysle § 264 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 uskutočnilo

konanie na súde prvého stupňa, pričom obvinený mal možnosť realizovať svoje obhajobné práva osobne alebo prostredníctvom svojich obhajcov vrátane možnosti vyjadriť sa ku všetkým vykonaným i vykonávaným dôkazom. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť aj to, že obvinenému, ako aj jeho obhajcom bolo vždy umožnené nazerať do spisu, čím mali príležitosť oboznámiť sa so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci.

Pokiaľ ide o zásadu špeciality, odvolací súd vecne správne odôvodnil, prečo neprichádza do úvahy jej použitie z hľadiska § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov. S týmto odôvodnením sa dovolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený mal počas celého trestného konania v plnej miere zabezpečené právo na obhajobu, ktoré realizoval osobne alebo prostredníctvom svojich obhajcov. V tomto smere dovolací súd nezistil, že by bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, tak ako si to vyžaduje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. predpokladá, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vychádzajúc z § 371 ods. 3 Tr. por. tento dovolací dôvod nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Údajné porušenie § 219 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, ku ktorému malo dôjsť potom, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením podľa § 258 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec tomuto súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, obvinený namietal až v dovolaní, napriek tomu, že ide o okolnosť, ktorá mu bola známa už v pôvodnom konaní. Navyše Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že v danom prípade neprichádzal do úvahy postup podľa § 219 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, lebo nešlo o pokračovanie v odročenom hlavnom pojednávaní, ale do úvahy prichádzal postup podľa § 264 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, podľa ktorého súd, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, rozhodne v rovnakom zložení senátu alebo ten istý samosudca; to neplatí, ak by to pre závažné prekážky nebolo možné. Vychádzajúc zo zápisnice o hlavnom pojednávaní

z 2. novembra 2006 predseda senátu po otvorení hlavného pojednávania, zistení prítomnosti a totožnosti predvolaných a upovedomených osôb konštatoval zmenu v zložení senátu, keď namiesto sudkyne JUDr. Zdenky Cabanovej, ktorá už vtom čase pracovala na bývalom Špeciálnom súde v Pezinku, sa stal členom senátu sudca JUDr. Ján Deák. Uvedenú skutočnosť je potrebné považovať za závažnú prekážku v zmysle § 264 ods. 3 Tr. por., pretože zákon vylučuje vykonávanie funkcie sudcu na dvoch súdoch s výnimkou funkcie sudcu disciplinárneho súdu.

Na argumentáciu obvineného v jeho osobnom podaní o nezákonnom výsluchu svedkov S. a M. platí v celom rozsahu vylučujúca podmienka možnosti uplatnenia tohto dôvodu v zmysle § 371 ods. 3 Tr. por.

V tejto súvislosti neobstoja ani tvrdenia obvineného, že súdy opreli svoje rozhodnutia o dôkazy, ktoré neboli v konaní vôbec vykonané, alebo neboli vykonané zákonným spôsobom.

Za zákonný spôsob získavania dôkazu v zmysle § 89 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 treba považovať splnenie formálnych (procesných) podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu, ako aj splnenie materiálnych (obsahových) podmienok.

V tomto smere sa dovolací súd stotožňuje so závermi odvolacieho súdu. Krajský súd zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné pre zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o obžalobe vrátane preverenia obhajobných tvrdení obvineného.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Vylúčenie orgánov činných v trestnom konaní upravujú ustanovenia § 30 - § 31 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. Podľa § 30 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca, prísediaci, vyšší súdny úradník, probačný a mediačný úradník, prokurátor, vyšetrovateľ a policajný orgán a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo

dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Zmyslom a primárnym účelom tohto ustanovenia je upevnenie dôvery procesných strán a verejnosti v nestrannosť orgánov činných v trestnom konaní. Z toho dôvodu zákon priamo vylučuje z vykonávania úkonov trestného konania len konkrétny orgán činný v trestnom konaní, u ktorého možno mať pochybnosť o jeho nezaujatosti. Dôvody vylúčenia sú uvedené taxatívne. K vylúčeniu môže dôjsť len pre pomer k prejednáwanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. Podľa ustálenej súdnej praxe sa pomerom k prejednáwanej veci rozumie, že príslušný orgán alebo jemu blízka osoba boli poškodení prejednávanou trestnou činnosťou, alebo takýto orgán bol svedkom trestného činu, vystupoval vo veci ako tlmočník a pod. Pomerom k osobám uvedeným v citovanom ustanovení sa rozumie, že príslušný orgán je k uvedeným osobám najmä v pomere príbuzenskom, švagrovskom, druha a družky, prípadne v priateľskom, či nepriateľskom pomere. K vylúčeniu sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci môže teda dôjsť iba celkom výnimočne, a to zo skutočne závažných dôvodov, ktoré by sudcovi bránili rozhodovať v súlade so zákonom, pravdivo a nezaujato, pričom existencia takéhoto vzťahu, respektíve pomeru musí byť preukázaná.

Z uvedeného teda vyplýva, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. nie je naplnený, pretože samotná skutočnosť, že sudca rozhodoval aj v inej trestnej veci, kde ako poškodený vystupovala tá istá osoba, neodôvodňuje jeho vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, možno úspešne uplatniť, ak došlo k pochybeniu pri ukladaní trestu, t. j. ak bol obvinenému uložený trest odňatia slobody mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným, prípadne ak došlo k prekročeniu maximálne povolenej výmery trestu. Dovolanie z tohto dôvodu možno podať aj vtedy, ak bol uložený niektorý z druhov trestov napriek tomu, že neboli splnené zákonné podmienky

na jeho uloženie, ako aj v prípade uloženia takých trestov, ktorých kumuláciu zákon vylučuje.

Zo zákonnej dikcie tohto ustanovenia je zrejmé, že tento dovolací dôvod sa netýka ochranných opatrení, ale len trestov.

Názor obvineného, podľa ktorého je ochranné opatrenie určitý druh sankcie spájajúci sa s trestom, ktorým má byť odsúdený potrestaný za spáchanie trestného činu, je mylný.

Trestné právo pozná dva druhy sankcií, a to tresty a ochranné opatrenia. Kým trest môže súd uložiť len páchatelovi za spáchaný trestný čin, ochranné opatrenie môže súd uložiť aj páchatelovi činu inak trestného alebo inej osobe, ak je to nevyhnutné na zabezpečenie ochrany spoločnosti pred páchaním nových trestných činov.

Na základe vyššie uvedeného, v spojitosti s námietkami obvineného týkajúcimi sa pochybení krajského súdu pri uložení ochranného dohľadu podľa Trestného zákona účinného od 1. januára 2006, Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje § 16 ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinný do 1. januára 2006, podľa ktorého o ochrannom opatrení sa rozhoduje vždy podľa zákona účinného v čase, keď sa o ochrannom opatrení rozhoduje.

Krajský súd teda nepochybil, keď obvinenému uložil ochranný dohľad podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006.

V súvislosti so spochybňovaním spravodlivosti procesu zo strany obvineného je potrebné konštatovať, že spravodlivosť konania v sebe zahŕňa predovšetkým princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, podľa ktorého musí mať každá strana v procese rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane. Údajné zvýhodňovanie prokurátora na úkor obvineného nie je ničím podložené tvrdenie, ktoré nezodpovedá skutočnosti.

Na podklade vyjadreného je evidentné, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po predbežnom preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. g/, písm. h/ Tr. por., dovolací súd bez preskúmania

veci obvineným B. A. podané dovolanie odmietol na neverejnom zasadnutí (§ 382 písm. c/ Tr. por.)»

Ako vyplýva z citovaných častí odôvodnení napadnutých rozhodnutí (odvolacieho aj dovolacieho konania), najvyšší súd sa sťažovateľovými argumentmi namietanými v odvolaní a dovolaní dostatočne zaoberal. Uviedol, ktoré skutočnosti považoval v predmetnom trestnom konaní za preukázané a čím sa riadil pri rozhodovaní o vine a treste sťažovateľa. Vychádzal pritom zo všetkých v danej veci vykonaných dôkazov, ktoré racionálne a logicky vyhodnotil bez toho, aby jeho výklad vyvolával vnútornú rozpornosť rozhodnutí (odvolacieho aj dovolacieho) ako jednotlivých celkov.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a v čl. 38 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu tvrdí, že viacerými zmenami v zložení senátov krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré v jeho trestnej veci rozhodovali, došlo k porušeniu ním označených práv.

Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní, k tejto otázke dovolací súd zaujal svoj jednoznačný postoj, a tento oprel o konkrétne zákonné ustanovenie príslušného procesného predpisu, ktorým sa konanie riadilo (§ 371 ods. 3 neskoršieho Trestného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase). V žiadnom prípade nemožno tvrdiť, že by vyhodnotenie tejto otázky najvyšším súdom ako súdom dovolacím odporovalo samotnému zneniu alebo zmyslu či účelu tohto zákonného ustanovenia. Konajúci súd skúmal, či podmienka uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b) neskoršieho Trestného poriadku s prihliadnutím na § 371 ods. 3 neskoršieho Trestného poriadku (vo vtedy účinnom znení) bola splnená, a dospel k záveru, že to tak nebolo, preto rozhodol, že *„tento dovolací dôvod nemožno použiť“*.

Iné súvislosti v tejto záležitosti ústavný súd nemohol skúmať a hodnotiť, pretože nie je ďalšou inštanciou v rámci všeobecného súdnictva. Rozhodným a rozhodujúcim

z hľadiska ochrany základných práv sťažovateľa preto je, že súdny orgán (v tomto prípade najvyšší súd ako dovolací súd) v otázke sťažovateľa použil príslušnú právnu normu, ktorú správne vyložil a na vec sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom aplikoval.

Tvrdenie sťažovateľa, že časté zmeny v zložení senátu namietal už v odvolacom konaní na verejnom zasadnutí 11. novembra 2008, ústavný súd považoval za také, ktoré nebolo možné hodnoverným spôsobom preukázať. Zo spisovného materiálu takáto skutočnosť nevyplýva. Sťažovateľ síce v sťažnosti uvádza, že *„Ak to nie je... poznačené v zápisnici, tak jej to vinou predsedu senátu NS SR..., pretože on si robil poznámky z môjho záverečného návrhu a potom to diktoval do zápisnice“*, avšak ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 57 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého o oprave a doplnení zápisnice o hlavnom pojednávaní a o verejnom a neverejnom zasadnutí a taktiež o námietkach proti takej zápisnici rozhoduje súd, o ktorého zápisnicu ide. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť.

Ústavný súd už vo veci sp. zn. IV. ÚS 439/2013 a obdobne aj v iných uviedol, že vznesenie námietky proti obsahu zápisnice vzhľadom na povinnosť súdu, ktorú vznesenie takejto námietky zakladá, považuje za iný právny prostriedok, ktorý sťažovateľovi zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytoval a na použitie ktorého bol oprávnený (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor možno aplikovať aj na § 57 Trestného poriadku, z ktorého znenia vyplýva, že aj v posudzovanej veci mal sťažovateľ, ktorý bol prítomný na verejnom zasadnutí, k dispozícii účinný procesný nástroj, prostredníctvom ktorého mohol a mal namietat' nedostatky v zápisnici. Ak sťažovateľ neuplatnil postup podľa § 57 ods. 1 Trestného poriadku, nemôže účinne namietat' v konaní pred ústavným súdom nedostatky v zápisnici najvyššieho súdu z 11. novembra 2008.

Rovnaké závery platia aj vo vzťahu k námietkam porušenia základného práva na zákonného sudcu dodatkom predsedu krajského súdu č. 50 k rozvrhu práce na rok 2006 z 18. júla 2006 (sp. zn. Spr. 1149/06). Aj túto okolnosť mal sťažovateľ možnosť namietat' v konaní pred všeobecnými súdmi a až v prípade, že by sa ňou tieto súdy ústavne súladným

spôsobom nezaoberali, prichádzalo by do úvahy poskytnutie ochrany základnému právu sťažovateľa zo strany ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti namietaného porušenia základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a v čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (nezávislý a nestranný súd) zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu absencie akejkoľvek príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a porušením označených práv sťažovateľa a zároveň aj ako neprípustnú.

Pokiaľ sťažovateľ za porušenie základného práva na zákonného sudcu, resp. práva na nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom považuje postup najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, tak ústavný súd sa obdobne ako najvyšší súd v dovolacom konaní nemohol zaoberať uvedenou sťažovateľovou námietkou, pretože aj judikatúra ústavného súdu ustálila, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity je založený na tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd formuloval aj právny názor, podľa ktorého pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03,

III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Z toho vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol a mal uplatniť v napadnutom konaní, pričom podľa platného právneho poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritórne rozhodnúť iný orgán verejnej moci. Preto, ak takáto situácia nastane, treba podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 284/08, IV. ÚS 340/2013).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu neuplatnil námietku nezákonného sudcu, ústavný súd nemá na základe dosiaľ uvedeného právomoc rozhodnúť o tejto námietke sťažovateľa, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Aj keď je pravdou, že sťažovateľ uvedenú otázku všeobecnému súdu predložil v dovolaní, nemožno tejto skutočnosti pripisovať relevanciu, pretože najvyšší súd sa ňou v súlade so zákonom (§ 371 ods. 3 neskoršieho Trestného poriadku) nemohol zaoberať. Je nevyhnuté zdôrazniť, že ústavný súd neplní a ani nemôže plniť funkciu ďalšej opravnej inštancie všeobecného súdnictva, ale preskúmava, či postup všeobecných súdov spĺňal požiadavky kladené na spravodlivý proces tak, ako ho chápe ústava, príp. dohovor. Ústavný súd už k tomu v tejto veci zaujal svoje stanovisko.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a v čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že najvyšší súd (ako dovolací) nepovažoval za porušenie práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) neskoršieho Trestného poriadku] to, že sťažovateľ v konaní nebol procesne bezchybne vypočutý, nebol poučený pred konfrontáciou so svedkom M. M., a ani to, že mu neboli doručené vyjadrenia príslušnej prokuratúry a z jej strany (prokuratúry) došlo k zatajeniu dôkazu, a napokon ani to, že nebolo vyhovené požiadavke doplniť dokazovanie vykonaním navrhovaných dôkazov, bolo

úlohou ústavného súdu preskúmať, či sa dovolací súd týmito tvrdeniami sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu zaoberal a či to urobil ústavne konformným spôsobom.

Najvyšší súd v prvom rade ozrejmil, v čom spočíva podstata dovolacieho dôvodu upraveného v § 371 ods. 1 písm. c) neskoršieho Trestného poriadku, a uviedol, ako je potrebné z tohto pohľadu chápať právo na obhajobu. Zvýraznil pritom, že k naplneniu označeného dovolacieho dôvodu môže dôjsť až za splnenia zákonom ustanovenej podmienky, ktorá vyžaduje zásadný spôsob porušenia tohto práva. Upozornil teda, že nie každé porušenie práva na obhajobu je spôsobilé tento dovolací dôvod kvalifikovane naplniť.

Následne dovolací súd pristúpil ku skúmaniu sťažovateľových námietok a tieto opäť bez zjavných vnútorných rozporov v súlade s relevantnou právnou úpravou vyhodnotil. Je neúčelné, aby ústavný súd na tomto mieste zopakoval odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 zo 14. júna 2011 (pozri citáciu rozhodnutia) k týmto otázkam, iba pripomína podstatné, že dovolací súd jasne ozrejmil, prečo tieto tvrdenia neakceptoval.

K údajnej absencii procesne bezchybného výsluchu sťažovateľa v tejto trestnej veci uviedol, že aj skôr vykonané výsluchy sťažovateľa považoval za zákonné, a čo je podstatné z hľadiska dodržania ústavných princípov spravodlivého procesu, uviedol aj prečo. Sťažovateľ sám v sťažnosti podanej ústavnému súdu uvádza, že po tom, ako najvyšší súd ako odvolací súd uznesením sp. zn. 1 To 4/2004 zo 14. septembra 2004 uložil krajskému súdu vykonať pojednávanie znova (§ 219 ods. 2 Trestného poriadku), prvostupňový súd 1. marca 2005 vykonal pojednávanie, na ktorom „*pristúpil*“ k výsluchu sťažovateľa, ktorý však „*deklaroval... svoju nevinu a trval na svojich predošlých výpovediach, ktoré súd prečítal*“. Je teda zrejmé, že obsah vyjadrení sťažovateľa k veci pred súdom v rozhodujúcom čase nesporne odznel, a to v prítomnosti sťažovateľa a jeho obhajcu.

Hoci nedodržanie zákonom požadovaných formálnych náležitostí niektorých procesných úkonov trestného konania v určitých situáciách môže mať za následok zásah do základných práv alebo slobôd konkrétnej osoby, v tomto danom prípade o takúto situáciu nešlo. Ústavný súd nehodnotí, ako mal krajský súd postupovať pri vypočúvaní sťažovateľa

na hlavnom pojednávaní po rozhodnutí najvyššieho súdu vydanom 14. septembra 2004 z pohľadu ustanovení procesného predpisu, t. j. či postačovalo po tomto dátume prečítanie skorších výpovedí sťažovateľa, pretože pri posudzovaní dodržania základných práv a slobôd ústavný súd štandardne vo svojej judikatúre uplatňuje zásadu priority materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, resp. ochrane základných práv a slobôd (pozri napr. IV. ÚS 99/2010, IV. ÚS 196/2011, PL. ÚS 100/2011, III. ÚS 342/2011 atď.), a v tomto prípade obsah sťažovateľovho prednesu na svoju obhajobu ako obžalovaného bol všeobecnému súdu pri rozhodovaní o vine a treste známy (prečítaním jeho predošlých výpovedí). Rozhodujúcim v tejto súvislosti však je podľa názoru ústavného súdu to [rovnako na to kladie dôraz judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“)], že sťažovateľ ako obvinený v trestnom konaní mal možnosť sa k veci a k vykonaným dôkazom vyjadriť. To bolo sťažovateľovi v danej trestnej veci, ako to vyplýva z trestného spisu, umožnené.

Z materiálneho hľadiska taktiež nemožno akceptovať tvrdenie, že sťažovateľ nebol procesne poučený o jeho právach ako obvineného (obžalovaného). Aj keby k formálnemu poučeniu sťažovateľa o jeho právach zo strany všeobecného súdu po uložení krajskému súdu vykonať pojednávanie znovu nedošlo, nemohlo to vzhľadom na už viaceré v tomto konaní uskutočnené poučenia sťažovateľa o jeho právach v trestnom konaní podstatne zasiahnuť do jeho základného práva na obhajobu, a to aj napriek tomu, že takéto „nepoučenie“ by samo osebe mohlo predstavovať porušenie príslušného ustanovenia procesného právneho predpisu (§ 2 ods. 13 a § 33 ods. 3 Trestného poriadku). Ústavný súd len pripomína, že sťažovateľ bol až do právoplatného skončenia veci zastúpený kvalifikovanými obhajcami, ktorých povinnosťou bolo chrániť a presadzovať jeho práva a záujmy a postupovať pritom s odbornou starostlivosťou, t. j. primeraným spôsobom, a dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme sťažovateľa všetko, čo podľa svojho presvedčenia považovali za prospešné. Zo súdneho spisu nevyplýva, že by obhajcovia sťažovateľa uplatňovali námietky tohto charakteru priamo pri vykonávaní dotknutých procesných úkonov.

Rovnako dovolací súd zreteľne uviedol, prečo nemohlo dôjsť k zásahu do práva na obhajobu nedoručením podania zástupcu generálnej prokuratúry Slovenskej republiky

(ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/1 GPt 712/04-16 z 31. mája 2006, ktorým bolo doplnené odvolanie krajského prokurátora. Rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 T 31/2001 z 21. júna 2005 bol rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 5/2006 z 11. júla 2006 zrušený a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, a v tomto konaní mal sťažovateľ možnosť následne realizovať svoje obhajobné práva aj k týmto otázkam.

Tieto závery možno aplikovať aj na sťažovateľom tvrdené nedoručovanie vyjadrení príslušnej prokuratúry v predošlých „*odvolacích konaniach*“, po ktorých trestné konanie pokračovalo ďalej.

Vo vzťahu k námietke nedoručenia vyjadrenia generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 712/04-88 z 15. augusta 2008 k odvolaniu sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 T 31/2001 z 28. júna 2007 ústavný súd poznamenáva, že o odvolaniach tak sťažovateľa, ako aj krajskej prokuratúry proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 T 31/2001 z 28. júna 2007, na ktoré sa vyjadrenie generálnej prokuratúry vzťahovalo, najvyšší súd ako odvolací rozhodoval na verejnom zasadnutí 11. novembra 2008 za prítomnosti sťažovateľa a jeho dvoch obhajcov. Je nesporné, že títo mali možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ku ktorým to považovali za potrebné. Zo zápisnice o tomto verejnom zasadnutí vyplýva, že sťažovateľ skutočne vyčerpávajúcim spôsobom využil možnosť prednesu svojich argumentov a námietok. Preto je v tejto súvislosti len ťažko predstaviteľné, aby v dôsledku tejto skutočnosti mohlo dôjsť k zásahu do základného práva sťažovateľa na obhajobu, resp. k porušeniu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní strán trestného konania.

Navyše, zo zápisnice o verejnom zasadnutí konanom 11. novembra 2008, ako aj z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 1/2008 z tohto dňa vyplýva, že pri rozhodovaní druhostupňový súd reagoval na odvolanie, ktoré proti rozsudku krajského súdu z 28. júna 2007 podal prokurátor krajskej prokuratúry a odpovedal na argumenty v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o nedoručenie vyjadrenia prokurátora generálnej prokuratúry č. k. XIV/1 GPt 8/10-8 z 11. marca 2010 k dovolaniu sťažovateľa, ústavný súd považuje

za rozhodujúce to, že dovolacie konanie inicioval svojím podaním sťažovateľ, ktorý mal možnosť v tomto uviesť všetky argumenty ním považované za významné a potrebné, a ktoré tvorili podstatu rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 zo 14. júna 2011 (s. 7) uviedol, na ktoré skutočnosti uvedené prokurátorom generálnej prokuratúry vo vyjadrení k dovolaniu sťažovateľa prihliadal, pričom z ich obsahu nevyplývajú žiadne také nové podstatné faktické a právne skutočnosti, ktoré nemohli byť sťažovateľovi už známe a ktorých uplatnenie prokurátorom by sťažovateľ nemohol predpokladať. Z uvedeného dôvodu namietaná skutočnosť nebola spôsobilá prinajmenšom materiálne porušiť sťažovateľom označené práva.

Najvyšší súd nezanedbal ani námietku sťažovateľa vo vzťahu k nevyhoveniu vykonať doplnenie dokazovania navrhovanými dôkazmi (aj výsluchom svedka K. D., ktorého svedecká výpoveď v inej trestnej veci mala byť príslušným prokurátorom „zatajená“). Závery znovu oprel o konkrétne ustanovenia príslušného procesného predpisu s následným poukazom na nemožnosť dopadu tejto skutočnosti na jeho právo na obhajobu. Najvyšší súd ako súd odvolací sa jednoznačne vyrovnal s návrhmi sťažovateľa na doplnenie dokazovania a dovolací súd, vyzdvihnúc povinnosť všeobecného súdu, ktorá zodpovedá podaniu návrhu na vykonanie dôkazu (t. j. zaoberať sa návrhom a rozhodnúť o ňom), nepovažoval procesne podložené odmietnutie dôkazných návrhov za takú okolnosť, ktorá by mohla porušiť právo sťažovateľa na obhajobu. S týmto záverom sa ústavný súd aj s prihliadnutím na svoju judikatúru stotožnil.

V obdobnej otázke namietaného neúplného vykonania všetkých navrhovaných dôkazov ústavný súd už vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 478/2013 uviedol, že z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva pre sťažovateľa právo, aby súdy akceptovali všetky jeho návrhy na vykonanie dokazovania, ale aby mal možnosť tieto návrhy predniesť. Rovnako EŠLP vo svojej judikatúre zakotvuje, že súd nie je povinný za každých okolností vykonať všetky dôkazy, ktoré strana navrhne. Prípustnosť dôkazov nie je dohovorom regulovaná a ide o otázku, ktorú upravuje predovšetkým vnútroštátne právo. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania je otázka, ktorú posudzujú predovšetkým

vnútroštátne orgány (rozhodnutie Engel c. Holandsko z 8. 6. 1976, séria A, č. 22, s. 38 –39, § 91; podobne II. ÚS 25/07).

Z viacerých rozhodnutí ESLP tiež vyplýva, že právo dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech môže byť limitované vnútroštátnymi orgánmi, najmä súdnymi, ak tieto nepovažujú ich výpovede za významné z pohľadu posúdenia viny obvineného. Napr. v prípade Pisano c. Taliansko, rozhodnutie z 27. 7. 2000 týkajúce sa sťažnosti č. 36732/97, súd zamietol žiadosť sťažovateľa o výsluch svedka z dôvodu, že jeho vypočutie nie je „absolútne nevyhnutné“. Odvolací súd „Uznan, že dôkazy proti sťažovateľovi boli postačujúce.“ Štrasburské orgány ochrany práva preto len celkom výnimočne zistili porušenie práva dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech.

Ústavný súd sa stotožňuje s názorom ESLP, z judikatúry ktorého vyplýva, že právo na obhajobu [v zmysle ustanovenia čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru] neukladá povinnosť všeobecným súdom predvolať všetkých navrhovaných svedkov, ale jeho cieľom je zabezpečiť rovnosť prostriedkov.

Zvlášť v situácii, ak je na základe už vykonaných dôkazov zrejmé, ako je vo veci potrebné rozhodnúť, nemožno vykonávať ďalšie dôkazy, ktorých vykonávanie by bolo iba oddiaľovaním včasného konečného rozhodnutia. Prvostupňový súd, ale aj odvolací súd pritom uviedli dôkazy, ktoré považovali za dostatočné na preukázanie a vyslovenie viny sťažovateľa.

Ústavný súd si neosvojil ani tvrdenie sťažovateľa, že „odmietnutie vykonať navrhované dôkazy musí byť odôvodnené vyčerpávajúcim a presvedčivým spôsobom...“. Predsa len ide o rozhodnutie (uznesenie) upravujúce priebeh konania a podstatné je, aby z konečného rozhodnutia vo veci samej bolo zrejmé, prečo všeobecný súd navrhované doplnenie dokazovania nepovažoval za potrebné vykonať. V prípade sťažovateľa obsah konečných rozhodnutí (prvostupňového aj druhostupňového) dáva dostatočný priestor na pochopenie, prečo navrhované doplnenie dokazovania neakceptovali. V súvislosti s tým

stručná informácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia o zamietnutí návrhov obhajoby nezakladá porušenie jeho práv ani porušenie rovnosti prostriedkov.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že s ohľadom na skutočnosti uvedené v tejto časti sťažnosti nič nesignalizuje možnosť porušenia základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, v čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 1/2008 a jeho rozsudkom z 11. novembra 2008 a v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V 9/2010 a jeho uznesením zo 14. júna 2011, a to z dôvodu absencie akejkolvek príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením označených práv a napadnutými postupmi a rozhodnutiami najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy a v čl. 8 ods. 2, čl. 13 a čl. 40 ods. 2 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu taktiež tvrdí, že dovolací súd sa nezaoberal jeho doplnením dovolania zo 6. mája 2011, v ktorom poukazoval na nezákonnosť výsluchov svedkov M., S., Č., Mgr. M. a M. [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) neskoršieho Trestného poriadku] vykonaných krajským súdom na hlavnom pojednávaní 19. a 20. marca 2007. Táto nezákonnosť mala spočívať v tom, že krajský súd po poučení označených svedkov neuviedol do zápisnice ich vyjadrenia k poučeniu podľa § 100 ods. 2 Trestného poriadku, či svoje právo nevypovedať vo veci využívajú alebo nie. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí, ako to vyplýva z uvedenej citácie, sa tvrdenou nezákonnosťou výsluchov týchto svedkov zaoberal, avšak s tým výsledkom, že sa na túto námietku vzťahuje vylučujúca podmienka uvedená v § 371 ods. 3 neskoršieho Trestného poriadku (v relevantnom znení), t. j. táto okolnosť bola sťažovateľovi podávajúcemu dovolanie známa už v pôvodnom konaní, ale nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Preto tento dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) neskoršieho Trestného poriadku nebolo možné použiť.

Najvyšší súd teda, poukazujúc na konkrétne zákonné ustanovenie, uviedol, prečo zákonnosť výpovedí svedkov z 19. a 20. marca 2007 v dovolacom konaní nemohol skúmať. V tomto zmysle nemožno dovolaciemu súdu z hľadiska dodržania ústavných princípov nič vytknúť. Je nesprávne mechanicky spájať prípadné porušenie revízneho princípu najvyšším súdom ako súdom odvolacím v súvislosti s nepreskúmaním zákonnosti vykonania výsluchu svedka M. M. krajským súdom na hlavnom pojednávaní 19. marca 2007 (nepoznamenanie vyjadrenia sa k možnosti odoprieť výpoveď po poučení), s nevyhnutnosťou uznania tejto okolnosti ako dovolacieho dôvodu, a to aj bez splnenia podmienky jeho uplatnenia najneskôr v odvolacom konaní. Ústavný súd poznamenáva, že revízny princíp preskúmania postupu a rozhodnutia súdu nižšej inštancie na základe podaného riadneho opravného prostriedku bol upravený skoršou právnou úpravou vzťahujúcou sa na vec sťažovateľa (pozri § 254 ods. 1 Trestného poriadku). Naopak, dovolacie konanie sa riadilo neskoršou právnou úpravou (§ 368 a nasl. neskoršieho Trestného poriadku). Najvyšší (dovolací) súd, riadiac sa účinnou a pre neho v čase rozhodovania záväznou právnou úpravou, posúdil sťažovateľom namietanú otázku a v intenciách tejto úpravy o nej rozhodol bez toho, aby toto rozhodnutie bolo možné hodnotiť ako svojvoľné alebo arbitrárne, tak ako to sťažovateľ tvrdí.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú nezákonnosť dôkazov spočívajúcu v použití dôkazných prostriedkov z iného trestného konania (trestná vec M. Č.), ktoré bolo potrebné považovať za nezákonné aj v tomto inom trestnom konaní (keď nebola dodržaná zásada špeciality v súvislosti s vydaním tam obvinenej osoby – M. Č. – zo zahraničia na trestné stíhanie), ústavný súd poznamenáva, že aj s touto námietkou sa najvyšší súd jednak ako odvolací súd a jednak ako dovolací súd zaoberal a primeraným spôsobom ju vyhodnotil. Uviedol, že použitie zápisníc z výsluchov označených svedkov urobených v inej trestnej veci je ako dôkaz v tejto trestnej veci sťažovateľa neprípustné, preto došlo k reálnemu vykonaniu výsluchov týchto svedkov v tomto konaní – v trestnej veci sťažovateľa – a to na hlavnom pojednávaní 19. a 29. marca 2007.

Ďalšou zo sťažovateľom uplatnených námietok bola jeho nespokojnosť s riešením uplatnenia zásady špeciality v jeho trestnej veci v súvislosti s jeho vydaním na trestné

stíhanie orgánmi cudzieho štátu. Aj touto výhradou sťažovateľa sa však všeobecné súdy zaoberali a zreteľne uviedli dôvody jej neopodstatnenosti. Konštatovali, že k porušeniu tejto zásady nedošlo jednak z dôvodu, že považovali prekážku trestného stíhania sťažovateľa za odstránenú dodatočným súhlasom orgánu cudzieho štátu so stíhaním jeho osoby v tejto trestnej veci pre predmetný skutok; druhostupňový súd pritom dostatočne a presvedčivo reagoval aj na sťažovateľom označené pochybenia spočívajúce v určitých nepresnostiach, resp. nesprávnostiach uvedených v rozhodnutí orgánu cudzieho štátu, ktorým bol daný súhlas na jeho trestné stíhanie; a jednak porušenie zásady špeciality v tomto konkrétnom prípade podľa názoru všeobecných súdov neprichádzalo do úvahy ani z dôvodov uvedených v § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“). S týmto záverom sa dovolací súd stotožnil.

Opäť nemožno konštatovať iné než to, že tak odvolací súd, ako aj dovolací súd sa týmto faktom zaoberali takým spôsobom, ktorý absolútne vylučuje možnosť zásahu ústavného súdu do nimi prijatého záveru, pretože tento vychádza zo skutkového zistenia (t. j. preukázateľné zdržiavanie sa sťažovateľa na území Slovenskej republiky v aktuálnom čase v priebehu viac ako 45 dní), na ktoré aplikovali konkrétnu právnu normu [§ 12 ods. 2 písm. a) zákona o európskom zatýkacom rozkaze] spôsobom neodporujúcim jej zmyslu a účelu.

Nemožno súhlasiť ani s názorom sťažovateľa, že nebolo v kompetencii odvolacieho súdu „duplexne“ rozhodnúť o neuplatnení zásady špeciality, pretože terminálnym spôsobom o jej aplikácii rozhodol už krajský súd. Najvyšší súd v postavení odvolacieho súdu v podstate iba rozšíril odôvodnenie o ďalšiu argumentáciu, pritom z materiálneho hľadiska sa situácia sťažovateľa v ničom nezmenila – nezhoršila. Inak povedané, týmto v odôvodnení odvolacieho súdu uvedeným konštatovaním nedošlo a ani nemohlo dôjsť k zásahu do jeho základných práv alebo slobôd z materiálneho hľadiska.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namietal aj skutočnosť, že „*JUDr. J. S. nebol nikdy vypočutý pred súdom, jeho výpovede z prípravného konania sú nezákonné*“.

a súd ich nikdy neoboznamoval, no napriek tomu ich Krajský súd a Najvyšší súd v rozsudkoch prekrúcali v môj neprospech“.

V súvislosti s výsluchom JUDr. J. S. ako svedka v prípravnom konaní v čase, keď bol sťažovateľovým obhajcom, sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva na obhajobu. K tomu je však potrebné uviesť, že túto skutočnosť sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi nenamietal, ale urobil tak prvýkrát až v konaní pred ústavným súdom, preto v tejto časti platia závery uvedené v odôvodnení tohto rozhodnutia o námietke rozhodovania nezákonného sudcu (zmeny v zloženiach senátu).

V dovolaní však sťažovateľ poznamenal, že svedok JUDr. J. S. nebol na hlavnom pojednávaní vypočutý (podobne ako ďalší svedkovia) a jeho svedecká výpoveď z prípravného konania nebola na pojednávaní oboznamovaná pred vyhlásením odsudzujúceho rozsudku (podobne ako ďalšie svedecké výpovede).

Ústavný súd po nahliadnutí do trestného spisu, a to konkrétne zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom 20. a 21. júna 2005 (č. 1. trestného spisu 1776), zistil, že 21. júna 2005 došlo k prečítaniu zápisnice o výsluchu JUDr. J. S. z č. 1. 717 – 721, a to za prítomnosti obhajcu sťažovateľa, ktorý ale k úkonu nemal žiadne pripomienky (je to poznamenané priamo v zápisnici o hlavnom pojednávaní). Pravdou je, že sťažovateľ sa osobne na tomto hlavnom pojednávaní nezúčastnil, a to z dôvodu, že podaním z 25. mája 2005 doručeným krajskému súdu 27. mája 2005 podľa § 202 ods. 2 a 4 Trestného poriadku požiadal, aby „... sa hlavné pojednávania konali v mojej neprítomnosti“, a súčasne uviedol: „... dávam súhlas, aby v súlade s § 211 ods. 1 a 4 Trestného poriadku sa na hlavnom pojednávaní prečítali svedecké výpovede svedkov ako i zápisnice o výpovedi znalcov alebo ich písomných posudkov.“ To viedlo konajúci súd k vyhláseniu uznesenia v zmysle § 202 ods. 4 Trestného poriadku, že hlavné pojednávanie sa bude konať v neprítomnosti obžalovaného – sťažovateľa. Táto okolnosť však nič nemení na závere, že s výpoveďou JUDr. J. S. bol konajúci súd oboznámený priamo na hlavnom pojednávaní.

Pre doplnenie ústavný súd poznamenáva, že štrasburské orgány ochrany práva v zásade nevyklúčujú prečítanie výpovede svedka z prípravného konania, ale porušenie čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru spravidla konštatujú v prípadoch, ak je odsúdenie obvineného založené len na takto vykonanom dôkaze, pretože by sa tým neumožnilo vedenie kontradiktórneho súdneho procesu. Je však evidentné, že v sťažovateľovom prípade jeho odsúdenie nebolo založené len na takto vykonanom dôkaze – výsluchu svedka JUDr. J. S.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že listy svedka Š. J. „*nikdy neboli oboznamované na hlavnom pojednávaní*“, ústavný súd po nahliadnutí do trestného spisu zistil, že krajský súd na hlavnom pojednávaní konanom 20. júna 2005 a 21. júna 2005 vypočul označeného svedka (21. júna 2005) a následne prečítal aj jeho podanie z č. l. 1447, pravdivosť obsahu ktorého však svedok poprel. Toto sa uskutočnilo za prítomnosti obhajcu sťažovateľa. Tvrdenie sťažovateľa o neoboznámení listu svedka na hlavnom pojednávaní teda nemá opodstatnenie.

V súvislosti so sťažovateľom tvrdenou nepoužiteľnosťou výpovede svedka M. Z. vykonanej v inej trestnej veci, a to z dôvodu nemožnosti realizácie obhajobných práv pri tomto úkone, ústavný súd uznáva, že tieto výpovede z iného trestného konania prvostupňový krajský súd prečítal ako listinné dôkazy, avšak najvyšší súd ako odvolací súd pri svojom rozhodovaní vo veci vychádzal z výsluchu tohto svedka vykonaného krajským súdom v tomto trestnom konaní. Podstata sťažovateľovej námietky ale spočíva v tom, že „*odvolací súd... prehliadol, že prikázal Krajskému súdu v BB vykonať hlavné pojednávanie odznova, čo sa udialo 1. 3. 2005, čiže výpoveď Z. z 28. 4. 2003 je nepoužiteľná*“. Tejto námietke sťažovateľa však nemožno prisvedčiť, a to z dôvodu, že po uložení prvostupňovému súdu vykonať pojednávanie znova bola označená výpoveď svedka prečítaná na hlavnom pojednávaní konanom 20. júna 2005 a 21. júna 2005 (konkrétne 21. júna 2005), a to znova za prítomnosti obhajcu sťažovateľa, ktorý k tomuto nemal žiadne pripomienky.

Nie je taktiež opodstatnené ani tvrdenie sťažovateľa, že prvostupňový súd neoboznamoval výpisy a lokalizáciu telefonickej komunikácie predložené obchodnou

spoločnosťou Orange. Tieto boli oboznamované opäť na hlavnom pojednávaní 20. júna 2005 a znovu za prítomnosti obhajcu sťažovateľa, ktorý nemal k tomuto dôkazu žiadne pripomienky. Pre úplnosť ústavný súd k námietke sťažovateľa o nevyžiadaní výpisov a lokalizácie telefonické komunikácie prostredníctvom súdu poznamenáva, že vtedy platná právna úprava – § 88 Trestného poriadku v znení účinnom v mesiacoch január a február 2001 (1. žiadosť o výpisy hovorov z 19. januára 2001 – odpoveď 31. januára 2001 a 2. žiadosť o výpisy hovorov a lokalizácia z 5. februára 2001 – odpoveď 20. februára 2001) – nevyžadovala príkaz sudcu na vyžiadanie takýchto dokumentov v prípravnom konaní. Zaradením tohto dôkazného prostriedku do trestného spisu preto nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľových základných práv zaručených v čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 13 listiny a práv zaručených v čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, ako to v tejto súvislosti sťažovateľ namieta.

Napokon sťažovateľom namietanej nezákonnosti vykonaného vyšetrovacieho pokusu na čerpacej stanici pohonných hmôt nemohol ústavný súd pripísať relevanciu, pretože z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že podstatným pre rozhodnutie neboli výsledky vyšetrovacieho pokusu, ale zábery z priemyselnej kamery vyhotovené v deň skutku.

Vzhľadom na tieto závery ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa je aj v tejto časti namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, v čl. 8 ods. 2, čl. 13 a čl. 40 ods. 2 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom a rozhodnutiami najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho aj dovolacieho zjavne neopodstatnená, čo bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ústavný súd poznamenáva, že ich porušenie spája s porušením základných práv, zásah do ktorých však ústavný súd nekonštatoval, preto nemožno vysloviť záver ani o porušení týchto označených článkov ústavy. Aj v tejto časti je sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená, čo bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014